

จดหมายลา
(ครั้งแรก)

เด็กนะ ปล่อยให้ลวดแก้วผลิตีให้หมดเลยก็ได้
คัดเฉพาะไขกับบอสุจิจของคนที่ถูกเลือกมาผสมกันแล้ว
ผลิตแต่คนแก่ๆ ก็พอ

ถ้าทำอย่างนั้นไม่ได้ก็ควรจับเด็กทุกคนเข้าสถาน
เลี้ยงเด็กของรัฐให้หมดจนกว่าจะเติบโตจนบรรลุนิติภาวะ

ให้ใส่เสื้อผ้าแบบเดียวกัน กินอาหารแบบเดียวกัน
อยู่ห้องเดียวกัน ได้รับการศึกษาแบบเดียวกัน มีผู้ปกครอง
คนเดียวกัน...ทุกคนเติบโตในสิ่งแวดล้อมเดียวกันหมด

ถ้าทำขนาดนั้นแล้วยังมีเด็กคนไหนพยายามไม่พอ
หรือไร้ความสามารถ เติบโตไปเป็นคนไม่ได้เรื่องจนถูกดูแล
หรือกลายเป็นคนประหลาดจนโดนรังแกก็คงช่วยไม่ได้

ฉันแอบทုံมทงความพยายามโดยไม่ให้ใครเห็นมาตลอด
ไม่ว่าเรื่องเรียนหรือกีฬา อ่านหนังสือก็เยอะ ฟังดนตรีก็มาก
แถมยังคอยสำรวจนิตยสารแฟชั่นเป็นประจำ แต่ก็ไม่เคย
อวดอ้างอะไร

การรักษามาตรฐานให้สูงอยู่เสมอโดยไม่อ่อนข้อให้
ตัวเองนั้นเป็นเรื่องยากสำหรับคนที่ใช้ชีวิตในบ้านนอกที่มี
ตัวเลือกไม่มากนัก แต่ฉันก็เพียรพยายามทุกวันจนถึงวันนี้

แม้จะถูกคนข่มเหงรังแก ฉันก็ไม่เคยละความพยายาม

การฆ่าตัวตายเท่ากับเป็นการประกาศความพ่ายแพ้
ใครจะทำเรื่องน่าอายแบบนั้นได้ นั่นคือประโยคที่ฉันพร่ำบอก
ตัวเองเสมอ ฉันอดทนมองโลกในแง่ดีมาตลอดโดยไม่ประชด
ชีวิตหรือดูแลตนเอง

ด้วยความเชื่อว่า...

สักวันฉันจะต้องได้รับการปลดปล่อย เพราะมันไม่ใช่
ความผิดของฉันเลยที่ทุกอย่างกลายเป็นแบบนี้

บทนำ

* *

ไม่เข้าใจเลย

ก่อนจะฆ่าตัวตาย ทุกคนต้องเขียนจดหมายลาที่เข้าใจยากแบบนี้ ลงบล็อกเหมือนกันหมดเลยหรือไงนะ ถ้าเป็นฉัน ต่อให้อยากตายแค่ไหน ฉันคงขี้เกียจเขียนจดหมายแล้วพยายามมีชีวิตต่อไปแทนแน่ๆ

นอกจากจะไม่ถนัดเรื่องเขียนแล้ว ฉันยังไม่ชอบอ่านด้วย ถึงจะเป็นจดหมายลาของเพื่อนร่วมชั้นก็เถอะ

เธอฆ่าตัวตายเมื่อวานนี้ ด้วยการกรีดข้อมือตัวเองในห้องอาบน้ำที่บ้าน

เราอาจไม่ใช่เพื่อนรักกัน แต่ก็ถือว่าค่อนข้างสนิท เราเพิ่งคุยกันแค่ๆ ว่าตอนไปทัศนศึกษา เราจะถือกระเป๋าแบบเดียวกันถ่ายรูปร่วมกับมิกกี้เมาส์ที่ดิสนีย์แลนด์ และชวนกันทำเรื่องสนุกๆ ในงานโรงเรียน

แต่เอาเถอะ หลังจากเกิดเรื่องแบบนี้ ฉันก็พอเข้าใจว่ามันช่วยไม่ได้...

เธอเป็นคนหน้าตาสวย สมองดี ว่องไว จีบกระโปรงก็สวยเรียบร้อย อยู่เสมอ ที่สำคัญที่สุดคือ เป็นคนมีความคิดเป็นของตัวเอง

ฉันเคยนึกมาตลอดว่าเธอน่าจะเป็นคนประเภทที่ถึงจะถูกใครเขียนด่าในเว็บใต้ดินของโรงเรียน เธอก็คงเมินเฉย ไม่ใส่ใจพวกเง่าที่ตีแต่ออกความเห็นอยู่หลังคีย์บอร์ดโดยไม่แสดงตัว ต่อให้ใครส่งข้อความหาเธอว่า “ไปตายซะ” เธอก็คงลบทิ้งทันที และทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ฉันเคยนึกมาตลอดว่าต่อให้มีคนแกล้งทำซุดพละของเธอเปื้อน เธอก็คงทำใจได้ และคิดว่าแค่อ่าไปซักก็สิ้นเรื่อง

เราสนิทกันก็จริง แต่ที่ฉันเพิกเฉยเรื่องเธอเป็นเพราะฉันรู้ว่าเธอรู้จัก “ความตาย” เป็นอย่างดี

ฉันไม่เคยคิดเลยว่าเธอซึ่งรู้ดีว่าความตายคืออะไร จะเลือกความตาย
ง่ายๆ แบบนี้

อาจารย์ประจำชั้นถามฉันว่า ก่อนตายเธอเคยปรึกษาอะไรฉันบ้าง
ไหม แต่เธอก็ไม่เคยมาปรึกษาอะไรฉันเลย และคนอย่างเธอก็คงไม่ได้
ปรึกษาใครในห้องแน่

พวกผู้ใหญ่ไม่รู้หรือไงนะ ว่าเวลาคนเรามีเรื่องกดดันอย่างหนักถึงขั้น
อยากคิดสั้นฆ่าตัวตาย คนที่เราไม่อยากจะแก้ปัญหาให้ฟังมากที่สุดก็คือกลุ่มคน
ในสังคมเดียวกันนี่ละ โดยเฉพาะเพื่อน

ว่าแต่ทำไมเรื่องถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้นะ

ปานนี้เพื่อนรักของฉันคงกำลังสงสัยเหมือนกันแน่ๆ

ບາດທີ່ ໑

วันศุกร์ที่ ๑๗ กรกฎาคม

*

อดีตอย่างกับอยู่ในนรก

ฉันเข้าใจนะว่าที่นี่เป็นโรงเรียนสตรีของรัฐ คงเป็นเรื่องสุขอนามัยอะไรสักอย่าง ที่นี่ถึงได้ติดแอร์เฉพาะในห้องพักอาจารย์กับโรงอาหาร เพราะนั่นเวลานักเรียนสามร้อยหกสิบคนของทั้งโรงเรียนมาอยู่รวมกันในโรงยิมที่ปิดม่านหนา มันก็เลยไม่ต่างอะไรกับชานา แคมพอสผสมผสานด้วยน้ำหอมดับกลิ่นกายสารพัดชนิด ในโรงยิมก็อบอวลไปด้วยกลิ่นคล้ายๆ น้ำยาดับกลิ่นราคาถูกที่วางอยู่ตามห้องน้ำสาธารณะ

ฉันต้องนั่งในที่อีกตั้งสองชั่วโมง น่าเบื่อชะมัด

ถัดจากสุดสัปดาห์นี้อีกแค่สองวันก็จะปิดเทอมฤดูร้อนแล้ว

จริงๆ โรงเรียนน่าจะรีบหยุดไปซะ แทนที่จะแค่จัดกิจกรรมไร้สาระในช่วงเช้าอย่างนี้ สมัยอยู่มอสี่ ฉันเคยพอเข้าใจได้ว่ามันก็เป็นของมันแบบนี้ แต่พอขึ้นมอห้า ฉันชักเริ่มรู้สึกว่าการต้องเดินตั้งสามสิบนาทีเพื่อมาโรงเรียนเป็นเรื่องที่เ่างชะมัด

แต่ก็ยังดีกว่ากิจกรรมเมื่อวานซึ่งเป็นการแข่งขันซอฟต์แวร์บอระหว่างห้องที่จัดกลางสนามแดดเปรี้ยง

มีนักเรียนเป็นลมไม่ขาดสาย แม้กระทั่งอาจารย์พยาบาลยังเป็นลมล้มพับ ทำให้ฉันซึ่งอยู่ฝ่ายสนับสนุนต้องช่วยปฐมพยาบาลโดยเอาผ้าขนหนูเช็ดหน้าแข็งจนชุ่ม ไปแปะบนใบหน้าของพวกนักเรียนที่นอนอยู่ในร่มไม้...

จะฆ่ากันหรือไง! เห็นฉันเป็นคนแก่ช่วยตัวเองไม่ได้หรือไง! นี่เธอ
เป็นยายจอมโหดหรือไง!

มีเสียงบ่นไม่หยุด แต่ฉันเคยพิสูจน์ด้วยตัวเองมาแล้วว่าวิธีนี้ใช้ฆ่าคน
ง่าย ๆ ไม่ได้หรอก

กิจกรรมวันนี้เป็นการฉายหนังเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน

มันมีด้วยเหรอ หนังที่มีค่าพอถึงกับต้องทนดูด้วยความรู้สึกกระอัก-
กระอ่วนขนาดนี้ล่ะ

หนังเรื่องนี้ชื่อ *มายเฟรนด์ฟอร์ดเอเวอร์*^๑ คนพากย์เสียงเด็กหนุ่มตัวเอก
สองคนในเรื่องคือคู่หูยอดนิยมจากค่ายจอห์นนี่ลี^๒ ส่วนเนื้อหานั้นเหรอ...

เป็นเรื่องของเด็กหนุ่มที่เติบโตมาในครอบครัวแม่เลี้ยงเดี่ยว จน
วันหนึ่งก็มีเด็กหนุ่มอีกคนซึ่งเป็นผู้ป่วยติดเชื้อเอชไอวีย้ายมาอยู่ข้างบ้าน
ขณะที่ทุกคนพากันออกห่างจากเด็กหนุ่มคนนี้เพราะมีอคติ กลัวจะติดโรค
เด็กหนุ่มสองคนก็ค่อย ๆ เปิดใจให้กันและกันทีละน้อย

หนังเพิ่งเริ่มฉายได้ไม่ถึงยี่สิบนาทีก็เริ่มมีเสียงเด็กหลายคนสูดน้ำมูก
ร้องไห้ทั้งที่ยังไม่มีฉากคร่ำร้องไห้เสียหน่อย เพราะดูหนังโดยมีความคิด
ฝังหัวก่อนแล้วว่าเด็กหนุ่มที่ป่วยต้องตาย ทุกคนจึงอยากร้องไห้แม้กระทั่ง
เวลาดูฉากสนุก ๆ นี่ก็น่าจะใกล้เวลาแล้ว

มาแล้ว... จากด้านหลัง

ซี้ด ๆ ๆ

ฉันได้ยินเสียงคนพยายามสูดน้ำมูกดังลั่นอย่างกับกำลังเล่นละครสั้น
อ้อ ลี โเกะ

^๑ ชื่อเรื่องภาษาอังกฤษคือ *The Cure* เป็นภาพยนตร์อเมริกันปี ๑๙๙๕

^๒ หมายถึง ทาคิซาวะ ฮิเดอากิ และอิมามิ ซึบาสะ ที่นิยมเรียกเป็นคู่หูว่า “ทักกี
แอนด์ซึบาสะ”

อตัลลีโกะกำลังใช้ผ้าเช็ดหน้า ลิชฝันละสองพันเยนที่ฉันให้เป็นของขวัญ วันเกิดซบบริเวณหัวตาและจมูกสลับกัน เอามาใช้แบบนี้เสียดายของจริง ๆ

สมัยก่อนอตัลลีโกะเคยเป็นเด็กที่ไม่เสียน้ำตาแม่แต่ตอนอ่านนิทาน เรื่อง กอน สุนัขจิ้งจอก หรือ ยักษ์แดงร้องไห้ ไม่สิ ต้องพูดว่าอตัลลีโกะ ไม่เคยเป็นเด็กที่คิดจะแกล้งร้องไห้มากกว่า

มีเด็กประหลาดอยู่คนหนึ่ง ใน เรเมไค สนามฝึกสอนเคนโดที่ฉัน เริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นปอหนึ่ง เด็กคนนี้เป็นคนตัวสูงแต่ซึ่ขลาด ทุกครั้งที่ โดนตวาดใส่ก็จะวิ่งหนีไปทันทีโดยไม่ถอดหน้ากากป้องกันก่อนด้วยซ้ำ ฉัน จึงจำชื่อเธอได้ก่อนใคร

คุซาโนะ อตัลลีโกะ

ตั้งแต่รู้ว่าบ้านอยู่ใกล้กัน เราสองคนก็ไปเรียนเคนโดพร้อมกันเป็นประจำ แต่ไม่ค่อยได้กลับด้วยกันนัก แม้จะมีบ่อยครั้งที่ฉันเคยเอาของไปให้ แต่พอเวลาผ่านไปปีหนึ่ง อตัลลีโกะก็เริ่มได้ถ้วยรางวัลหรือประกาศนียบัตรติดมือกลับบ้านทุกครั้งไม่ว่าจะไปร่วมการแข่งขันที่ไหน

ฉันตั้งใจฝึกซ้อมมากกว่าอตัลลีโกะตั้งไม่รู้จักเท่า แต่กลับไม่เคยเอาชนะ อตัลลีโกะได้สักครั้งเดียว จนกระทั่งฉันเลิกเรียนเคนโดกลางคันตอนอยู่ชั้นปอห้า

อตัลลีโกะไม่ได้มีพรสวรรค์เรื่องกีฬาเป็นพิเศษ แต่อาศัยว่าเป็นคนที่ มีพลังในการออกตัวเร็วและมีปฏิกิริยาตอบสนองที่ไวมาก อาวุธเด็ดของ อตัลลีโกะคือการใช้ขยาวย ๆ ก้าวกระโดดไปตีหน้ากากคู่ต่อสู้จากนอกกระยะปกติ ซึ่งเป็นระยะที่คู่ต่อสู้ไม่สามารถเข้าประชิดได้ในก้าวเดียว

ถึงจะรู้สึกเจ็บใจเวลาตัวเองเป็นฝ่ายโดนตี แต่เวลาแข่งเป็นทีม พอเห็นอตัลลีโกะ “กระโดด” บุป ฉันก็มั่นใจได้ทันทีว่าทีมเราชนะแน่ และมีความรู้สึกร่วมเสมืออนตัวเองได้กระโดดกับอตัลลีโกะด้วย

อาจารย์ประจำสนามฝึกซ้อมเคยเรียกท่าประจำของอตัลลีโกะว่าก้าวกระโดดแห่งชัยชนะ และการก้าวกระโดดนี้เองที่ช่วยให้อตัลลีโกะได้รับรางวัลชนะเลิศในการแข่งขันระดับประเทศตอนอยู่ชั้นปอหก แม้จะเป็น

เพียงการแข่งขันเล็ก ๆ ก็ตาม

ทว่า...

ในฤดูร้อนของปีที่พวกเราอยู่ชั้นมอสาม ฉันได้ยินว่าอัสลีย์โกะซ้อเท้า พลิกตอนกระโดดในการแข่งขันนัดชิงชนะเลิศระดับจังหวัด

ฉันไม่ได้ไปดูการแข่งขันที่ว่า จึงไม่รู้รายละเอียดว่าเหตุการณ์เป็นอย่างไร

นับแต่่นั้นเป็นต้นมา อัสลีย์โกะก็เลิกเล่นเคนได้ เธอเลิกกระโดด เลิกวิ่ง เลิกทำทุกอย่างที่ต้องเคลื่อนไหวร่างกายอย่างเต็มที่

นอกจากนั้น อัสลีย์โกะยังปฏิเสธที่จะเข้าศึกษาต่อโรงเรียนมัธยมปลาย เรเมกัง โรงเรียนเอกชนชื่อดังในเมืองข้าง ๆ ที่เห็นทั้งวิชาการและกิจกรรม ทั้งที่เกือบจะได้เข้าด้วยโควตานักกีฬาอยู่แล้ว

ตัวเธอเองไม่ได้บาดเจ็บสาหัสถึงขนาดจะมีอาการเรื้อรังต่อไปในอนาคต แต่อัสลีย์โกะเลือกเข้าโรงเรียนมัธยมปลายซากุระกาวะ โรงเรียนสตรีที่เห็นเรื่องชนบทรวมเนียนและมารยาทแต่ไม่ได้เก่งอะไรนักหนาแทน

ในวันที่มีพิธีต้อนรับนักเรียนใหม่ อัสลีย์โกะจับโบสถ์เลือกหมูของชุดนักเรียนกะลาสีแสนเซยที่แทบไม่เคยออกแบบใหม่ นับแต่เริ่มก่อตั้งโรงเรียน พลางโอดครวญว่าไม่อยากใส่ชุดนักเรียนแบบนี้เลย ด้วยท่าทางอย่างกับนางเอกหนังโศกนาฏกรรม แต่สายตาของอัสลีย์โกะคงไม่เห็นแน่ ๆ ว่าฉันซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ ก็สวมชุดนักเรียนแบบเดียวกัน

“ไม่เห็นเป็นไรเลย เรามีโอกาสใส่ชุดกะลาสีแค่ตอนนั้นเองนะ” ฉันลองพูดปลอบใจ

“สำหรับยูकिनะไม่เป็นไรหรอก แถมเวลายูกินะแนะนำตัวว่าชื่อซากุระออิ ยูกิ จากโรงเรียนมัธยมปลายซากุระกาวะ มันก็ฟังดูเป็นมงคลดีด้วย แต่ฉันลิ... ยูกิไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกฉันหรอก”

อัสลีย์โกะพูดโดยไม่ยอมสบตาฉัน

ไม่มีวันเข้าใจหรอก

อัสลีย์โกะต้องการให้ฉันเข้าใจอะไรเธอ

เข้าใจเรื่องที่อัสลีย์โกะไม่เข้าใจเรียนวิชาพลศึกษาทั้งที่เข้าไม่ได้เป็นอะไร

เข้าใจเรื่องนี้อัตลีโกะมีอาการหายใจเกิน^๓ เพียงเพราะเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เข้าใจ
เรื่องนี้อัตลีโกะทำอะไรตามลำพังไม่ได้สักอย่าง ไม่ว่าจะย้ายห้องเรียนตอน
เปลี่ยนคาบ ไปห้องน้ำ หรือกินข้าวกลางวัน

หรือเข้าใจเรื่องนี้อัตลีโกะกำลังว่าเหวและวิตกกังวล

ต่อให้ฉันเข้าใจเรื่องพวกนั้นแล้วมันจะได้อะไรขึ้นมา

ภาพในจอตอนนี้เป็นภาพเด็กหนุ่มสองคนในเรื่องกำลังพยายามเต็มที่
ที่จะข้ามผ่านความตายให้ได้...

วันหนึ่ง มีข่าวว่าค้นพบยาที่มีคุณสมบัติพิเศษในการรักษาโรคร้ายได้
ที่เมืองไกลโพ้นแห่งหนึ่ง ทั้งคู่จึงออกเดินทางไปตามหายาดังกล่าว แต่ปรากฏ
ว่าข่าวนั้นเป็นเพียงข่าวลวง เด็กหนุ่มทั้งสองจึงกลับบ้านด้วยความผิดหวัง
และในที่สุดวินาทีแห่งความตายก็มาถึง เด็กหนุ่มเอ่ยคำลากับเพื่อนสนิท
แล้วหลับตาลงเงียบๆ

เมื่อหนังถึงจุดไคลแม็กซ์ เสียงร้องไห้และเสียงสูดจมูกภายในโรงยิม
ก็ดังลั่นตามไปด้วย

พีด! ฮือๆๆ

เสียงสูดจมูกอย่างแรงพร้อมกับเสียงร้องไห้คล้ายกำลังแสดงละคร
ก้องกังวานไปทั่วโรงยิม อัตลีโกะส่งน้ำมูกใส่ผ้าเช็ดหน้า ลิชแล้วซับน้ำตาด้วย
กระดาษทิชชูโฆษณาโรงเรียนกวดวิชาที่มีคนแจกตรงหน้าประตูโรงเรียน

ทำไมเธอถึงเอาผ้าเช็ดหน้าไปซับน้ำมูกแล้วเอาทิชชูไปซับน้ำตาละ
มันต้องกลับกันสิ แถมวันนี้อัตลีโกะยังเล่นใหญ่กว่าปกติเสียด้วย

อัตลีโกะพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวเองกลมกลืนกับเพื่อนร่วมห้อง

^๓Hyperventilation Syndrome หรือโรคหายใจเกิน ผู้ป่วยจะมีอาการหายใจ
หอบและเร็วจนเกิดความผิดปกติในร่างกาย ซึ่งสาเหตุมาจากความกังวลหรือความกดดัน
และมักเกิดในผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย แต่โรคนี้เป็นคนละโรคกับโรคหอบหืดซึ่งเกิดจาก
ภูมิแพ้

เพราะกลัวตกเป็นเป้าถูกรังแก แต่ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าการแสดงท่าทางเกินจริง
นั้น กลับยิ่งทำให้ตัวเองดูโดดจากคนอื่น

ฉันเบนสายตากลับไปที่หน้าจอ เด็กหนุ่มกำลังนารองเท้าไปลอยใน
แม่น้ำ...

เขาทำพิธีกรรมตามลัทธิญา แม้ความตายจะนำมาซึ่งการปลดพราว
แต่มีตราบาปยังไม่สิ้นสุด ความตายทำให้มีตราบาปของทั้งคู่คงอยู่ชั่ววันรันดร์

เนื้อเรื่องก็ซาบซึ้งดีอยู่หรอก แต่ไม่ถึงกับทำให้เสียน้ำตา เพราะ
ถึงยังไงมันก็เป็นแค่เรื่องแต่ง เด็กหนุ่มหน้าตาดีพวกนั้นแค่แสดงบทบาท
ใครสักคนเขียนขึ้น พอแสดงจบก็เดินไปรับอาหารกล่องจากกองถ่ายพลาง
พูดว่าขอบคุณครับ จากนั้นก็ต่างคนต่างแยกย้ายกลับไปโดยไม่พูดอะไร
กันอีก

แต่ที่ทุกคนกลับกางผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาราวกับว่านี่คือ “เวทีประกวด
ความซาบซึ้ง” ตัวเองเคยดูถูกบรรดานักเขียนที่ต่อมน้ำตาแตกเวลาดูละคร
เกาหลีแท้ๆ แล้วสิ่งที่ทำอยู่มันต่างกันตรงไหน

บ้าหรือเปล่า

มีตราบาปที่เป็นนิรันดร์มันมีจริงเสียที่ไหน เป็นไปไม่ได้อยู่แล้วที่คน
สองคนจะมีเส้นทางชีวิตแบบเดียวกันเปี้ยบ ไม่ว่าอย่างไรการจากลาก็ต้อง
มาถึงในวันหนึ่ง การจัดลำดับความสำคัญของคนที่เข้ามาในชีวิตจึงย่อม
เปลี่ยนแปลงไปด้วย

ฉันมองเพื่อนที่ทาเช็ดหน้าตาที่ไม่ได้ไหลแล้วก็อดนึกไม่ได้ว่าวันที่เธอ
จะรู้สึกตัวคงไม่มีทางมาถึงกระมัง

จริงไหม อัสลีโกะ

* *

ฉันสงสารที่เห็นเด็กหนุ่มสองคนซึ่งอดสาหัสได้มารู้จักและสนิทสนมกัน แต่
แล้วหนึ่งในนั้นกลับต้องตายจากไปเพราะโรคร้าย ทำให้ฉันได้คิดว่าตัวเอง
ควรใส่ใจเรื่องสุขภาพ จบ

เขียนจบเสียที เอ๊ะ คนอื่นๆยังเขียนไม่เสร็จอีก มีฉันคนเดียวที่งยหน้าแล้ว มีอะไรให้เขียนมากมายขนาดนั้นเชียวนะ ในเมื่อก็รู้อยู่ว่าทุกคนคงเขียนแต่ความเห็นทำนองเดียวกัน ทำไมต้องให้เขียนเรียงความแสดงความรู้สึกหลังดูหนังจบด้วย แค่ออกว่าสนุกดีก็น่าจะพอแล้วมั้ง

“ขอให้ทุกคนเขียนอย่างน้อยสี่ในห้าของหน้ากระดาษนะคะ ใช่มั้ยอย่างนั้นอาจารย์จะขอให้ส่งใหม่”

อาจารย์ประจำชั้นซึ่งเป็นป้าวัยสามสิบกลางๆพูดโดยมองมาที่ฉันอย่างว่าแต่สี่ในห้าของหน้ากระดาษเลย แค่นี่ในห้าฉันก็ยังเขียนไม่ถึงอุตส่าห์เขียนตัวโตๆแล้วนะนี่ จริงสิ ลืมเขียนเรื่องสำคัญไปสนิท

ฉันตั้งใจจะรักและทะนุถนอมเพื่อนเช่นกัน...ได้หนึ่งในห้าเสียที
เพื่อนเธอ

ยูกิซึ่งนั่งอยู่ริมหน้าต่างแถวหน้าสุดกำลังตั้งใจเขียนเต็มที่ งยหน้าขึ้นไปทางขวาประมาณสี่สิบห้าองศา...แล้วเขียนต่อ

ยูกิเขียนอะไรนะ ยูกิดูไม่เห็นจะซาบซึ้งกับหนังเรื่องนี้ตรงไหน ขนาดตอนกลับไปห้องเรียนแล้วฉันพูดว่าหนังดีเนอะ ยูกิยังแค่ทำหน้าเฉยเมย แถมทาวไล่อีก ยูกิไม่ได้หลังน้ำตาสักหยดด้วยซ้ำ

น้ำตาเธอ

ฉันไม่ได้เห็นน้ำตายูกิมาหลายปีแล้ว นอกจากจะไม่ร้องให้ ยูกิยังแทบไม่แสดงอารมณ์ใดๆทางสีหน้า ไม่ว่าจะดีใจ เสียใจ โกรธ หรือสนุกสนาน ยูกิไม่หัวเราะ ไม่โมโห ฉันจึงไม่รู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ แต่ก็เชื่อว่า ยูกิจะเป็นแบบนี้มาตลอดตั้งแต่เมื่อก่อน

ยูกิเพิ่งเป็นแบบนี้ หลังจากได้แผลที่มือซ้ายตอนอยู่ชั้นปอห้า

เข้าวันหนึ่ง ฉันเห็นยูกิมาโรงเรียนพร้อมกับพันผ้าพันแผลรอบมือซ้าย จึงถามว่า “เป็นอะไร” ยูกิตอบว่า “เมื่อคืนนี้ฉันกำลังจะดื่มน้ำแล้วผลอทำแก้วแตกบาดมือนะ”

เหตุผลไร้สาระเช่นนั้นทำให้แรงบีบของมือเธอเหลือเพียงสาม และต้องเลิกเล่นเคนได้^๔

ไม่ว่าฉันจะพูดเรื่องตลกเพียงใด ยูกิก็ไม่หัวเราะ กระทบจะตาย ยูกิก็ไม่ร้องไห้ และถึงจะถูกเพื่อนผู้ชายล้อ ยูกิก็ไม่โกรธ

สีหน้ายูกิเรียบเฉยเสมอ

ฉันอดวิตกไม่ได้ว่าตัวเองทำอะไรพลาดไปหรือเปล่า

“หนูว่าช่วงหลังๆ ยูกิดูแปลกไปยังไม่รู้ค่ะ ยูกิบอกด้วยว่าไม่ให้หนูไปหาที่บ้าน”

“บ้านหนูยูกิมีคุณยายที่ป่วยอยู่นะจ๊ะ ตอนนี้อยู่กำลังลำบาก”

เมื่ออธิบายเช่นนั้นตอนที่ฉันบ่นให้ฟัง

ฉันรู้อยู่แล้วว่าบ้านยูกิมีคุณยายมาอยู่ด้วย แต่ไม่เคยรู้มาก่อนว่าคุณยายของยูกิป่วย ยูกิคงวุ่นวายกับเรื่องในบ้านจนไม่มีเวลาหัวเราะหรือร้องไห้สินะ แต่ถ้าเป็นแบบนี้ยูกิก็ควรบอกฉันสิ ถ้าฉันเข้มแข็งกว่านี้ ฉันคงช่วยพายุกิฝ่าฟันเรื่องยากลำบากทั้งหมดไปด้วยกันได้ ฉันต้องพยายามให้มากกว่าเดิม...

แต่ไม่ว่าฉันจะเข้มแข็งขึ้นเพียงใด ยูกิก็ไม่เคยพឹងฉันสักครั้ง มีแต่จะยิ่งกลายเป็นคนสีหน้าเรียบเฉยมากขึ้นไปอีก

กระนั้น ยูกิก็ยังอยู่มาได้ถึงทุกวันนี้โดยไม่ถูกใครรังแก

เพราะแม้ยูกิจะเป็นคนมีสีหน้าไร้อารมณ์และไม่มีความอึดอัด แต่ยูกิก็เก่งเรื่องการสรรหาคำพูดมาให้กำลังใจหรือปลอบใจคนในบางจังหวะเสมอ บางครั้งฉันเคยได้ยินเพื่อนร่วมห้องพูดถึงยูกิว่าไม่ค่อยเหมือนคนอื่น ซึ่งคำว่า “ไม่เหมือน” ในที่นี้ หมายถึงในทางที่ดีนะ

จริงๆ ไม่ใช่แบบนี้เสียหน่อย ทุกคนกำลังถูกหลอก เหมือนกับฉันในตอนนั้น

ตอนที่ฉันมีอาการหายใจไม่ออกครั้งแรกในฤดูใบไม้ร่วงตอนมอสสาม ยูกิเดินถือกระเป๋ามาให้ระหว่างที่ฉันนอนตัวลั่นอยู่ใต้ผ้าห่มในห้องพยาบาล “ไหวไหม”

“ในการเล่นเกมได้ แรงจับที่ตามตาเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าแรงจับต่ำเกินไปอาจทำให้ใช้ทาบทำไม่ได้

“เธอไม่ได้ห่วงฉันจริงๆ เสียหน่อย เธอคงเอาเรื่องฉันไปเขียนนิทานในเว็บนั่นละสิ!”

“ฉันไม่มีทั้งคอมพิวเตอร์ทั้งมือถือเสียหน่อย อีกอย่าง ฉันไม่ทำเรื่องน่ารังเกียจพรรคึ้นหรือก”

ยูกิยื่นมือซ้ายซึ่งมีแรงบีบเหลือแค่สามออกมา

“ตอนนี้อัตลีโกะอาจรู้สึกเหมือนกำลังไต่เชือกในความมืดตามลำพัง แต่ฉันขอยืนยันนะว่าฉันไม่ใช่แบบนั้นหรือก... กลับกันเถอะ”

ฉันร้องไห้ ร้อง ร้อง ร้อง จนรู้ตัวอีกทีร่างกายก็หยุดสั่นสะท้าน

ยูกิเป็นห่วงฉันจริงๆ เข้าใจฉันจริงๆ

มีแต่ยูกิเท่านั้นที่เป็นเพื่อนฉัน

ฉันลองพยายามคิดเรื่องยูกิแล้ว แต่หน้ากระดาษเรียงความก็ยังไม่เต็ม

ฉันใช้ปลายนิ้วหมุนดินสอกดในมือรอบหนึ่ง มองอย่างไร้มนักแค่ดินสอกดห่วยๆ ที่มีด้ามจับสีขาวยประดับตราโรงเรียนสีเขียวซึ่งนักเรียนทุกคนได้รับแจกในวันครบรอบก่อตั้งโรงเรียน แต่ถ้าเป็นยูกิก็คงเอาเจ้านี้ไปเขียนเรื่องสั้นได้สักเรื่องสินะ เช่น...อาจจะแต่งเรื่องราวดินสอกดแห่งนี้ เป็นของต่างหน้าคนรักที่ตายไปแล้ว

ฉันมองมือยูกิที่ขยับโดยไม่มีที่ท่าจะหยุด พลังแห่งกระแสดิจิตแสดง ความประชิดประชันเต็มที

ตั้งใจเขียนขนาดนั้น เต็มวิกิโดนขโมยผลงานอีกหรือก

*

ฉันรับรู้สายตาของอัตลีโกะได้จากด้านหลัง อัตลีโกะอาจกำลังกังวลเรื่องไม่เป็นเรื่องอีกตามเคยก็ได้ เธออาจกังวลว่า เอ ตอนนี้อยูกิเขียนเรื่องฉันอยู่อีกหรือเปล่านะ บรรยากาศชวนอึดอัดอันน่าประหลาดระหว่างฉันกับอัตลีโกะเริ่มก่อตัวขึ้นตั้งแต่เดือนมกราคมที่ผ่านมา ซึ่งฉันรู้ว่าสาเหตุมาจากอะไร

เพราะฉันเขียนเรื่อง *การไต่เชือกของโยรุ*

แต่ฉันไม่ใช่ความผิดของฉันสักหน่อย หากจะมีอะไรที่ฉันทำพลาด ก็คงเป็นเรื่องที่ฉันลืมกระเป๋าไว้ที่โรงเรียนในวันนั้น ซึ่งจริงๆ ก็เป็นเพราะ อตสึโกะนั่นแหละ

เรื่องนี้เกิดในวันก่อนวันงานกีฬาสีเมื่อเดือนมิถุนายนปีที่แล้ว ตอนที่เราอยู่ชั้นมอสี่ อตสึโกะรับหน้าที่ปักป้ายประจำห้องในสนาม แต่ทันทีที่วางขาสองข้างบนบันได อตสึโกะก็เริ่มหายใจหอบ ฉันกำลังจัดดอกไม้สำหรับตกแต่งอยู่ใกล้ๆ และเห็นเข้า เลยหยิบถุงพลาสติกของร้านสะดวกซื้อที่พับเก็บอยู่ในกระเป๋าทางเกงพละออกมาคลุมศีรษะอตสึโกะแล้วพาเธอไปห้องพยาบาล รอจนคุณหม่า แม่ของอตสึโกะมารับและยื่นส่งทั้งคู่กลับบ้าน

เรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นเป็นประจำ

หลังจากนั้นอตสึโกะถึงรู้ว่ากลับไปโดยลืมกระเป๋าไว้ที่โรงเรียน ฉันตั้งใจว่าพอเตรียมงานกีฬาสีเสร็จก็จะเอากระเป๋าของอตสึโกะไปส่งให้ที่บ้าน จึงหยิบมันไปวางบนโต๊ะ แต่พอถึงเวลากลับบ้านจริงๆ ฉันดันหยิบไปแต่กระเป๋าอตสึโกะ โดยแขวนกระเป๋าของตัวเองทิ้งไว้ข้างโต๊ะที่โรงเรียน ซึ่งก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ เพราะเราใช้กระเป๋าแบบเดียวกันตามที่โรงเรียนกำหนด

การไปบ้านอตสึโกะทำให้ฉันต้องเสียเวลาเพิ่มขึ้นสิบห้า นาที ฉันจึงออกจากโรงเรียนโดยกะเวลาพอดีพอดี มารู้ว่าลืมกระเป๋าตัวเองก็ตอนไปถึงบ้านอตสึโกะแล้ว แต่ฉันมีเหตุผลที่ทำให้ย้อนกลับไปเอากระเป๋าที่โรงเรียนไม่ได้ เหตุผลนั่นคือ “เวลาเคอร์ฟิว” ที่ที่บ้านกำหนด

ฉันคิดในใจว่าช่างมันเถอะ เพราะทั้งกระเป๋าสตางค์และมีถือก็อยู่ในกระเป๋าทางเกง แต่มานึกเสียใจหลังจากเข้านอนตอนกลางคืนแล้ว

ฉันลืมต้นฉบับไว้ในกระเป๋า!

ต้นฉบับนั้นเขียนด้วยลายมือความยาวสี่ร้อยตัวอักษร ฉันใช้คีย์บอร์ดพิมพ์กระดาษทั้งหมดหนึ่งร้อยแผ่นใส่ไว้ในกระเป๋า โดยตั้งใจว่าจะนำไปถ่ายเอกสารที่ร้านสะดวกซื้อระหว่างทางกลับจากโรงเรียน

เอาเถอะ...คงไม่มีใครเปิดกระเป๋าหรอกน่า ไม่เปิด ไม่เปิด

ฉันบอกตัวเองเช่นนั้นและรีบไปถึงโรงเรียนก่อนใครในเช้าวันงานกีฬาสิ
กระเป๋ายังแขวนอยู่ข้างโต๊ะเหมือนเดิม แต่พอเปิดดูของข้างในกลับพบว่า
มีแต่ต้นฉบับที่หายไป

มีคนขโมยเธอ แยกที่สุด...

โชคยังดีที่ฉันไม่ได้ใส่ของที่มีชื่อตัวเองไว้ในกระเป๋า แต่หากจะให้
คนที่ไม่สนิทกันอ่านนิยายที่ฉันแต่งละก็ สู้ให้มีคนเอารูปเปลือยของฉันไป
ไปรยแจกเสียยิ่งดีกว่า

ฉันไม่มีสมาธิจดจ่อกับกีฬาอีกต่อไป พอมีเวลว่างปั๊บ ก็รีบกลับไป
ยังอาคารเรียนที่ว่างเปล่าและวิ่งพล่านตามหาต้นฉบับนิยายของตัวเอง ทั้ง
ในห้องเรียน ห้องสมุด ห้องคอมพิวเตอร์ ห้องทดลอง ห้องประกอบอาหาร
รวมทั้งในถังขยะและตู้ลิฟท์เกอร์ เน้นบริเวณที่ใช้ทำกิจกรรมชมรมเป็นหลัก
แต่ก็หาไม่เจอ

ฉันไปหาในห้องพักอาจารย์ด้วยเพื่อให้แน่ใจ สิ่งที่เจอมีแต่ของที่ชวน
ให้ละเหี่ยใจว่ามันน่าจะเก็บมิดชิดกว่านี้ อย่างคอมพิวเตอร์ที่เปิดทิ้งไว้หรือ
ตารางผลการเรียนของนักเรียนชั้นมอหก แต่ฉันไม่เจอต้นฉบับเลย

ฉันอุตส่าห์หุ่มเหเขียนมันขึ้นมาแท้ๆ แต่ถึงหาต่อไปก็คงเปล่าประโยชน์
อยู่ดี ช่วยไม่ได้

ฉันเลยปลอบตัวเองว่า ต้นฉบับคงไม่มีวันโผล่มาให้เห็นอีกแล้ว
ตราบชั่วคราวกลับปาวसान

แต่แล้วมันกลับปรากฏต่อหน้าอตีสโกะในรูปแบบที่คาดไม่ถึง

การโต้เถียงของโยรุ

การก้าวกระโดดเพียงครั้งเดียวก็เพียงพอแล้วที่จะเรียก
พรสวรรค์คืน

จะมีสักกี่คนที่เข้าใจว่าพรสวรรค์ไม่ใช่ของขวัญจาก
ฟ้าผ่า แต่เป็นสิ่งที่ให้ยืมแค่ภายในเวลาที่กำหนด

อย่างน้อยโยรุ เด็กสาววัยสิบเจ็ดปี ก็ไม่เคยรู้เรื่องนี้
มาก่อน เธออาจเคยถกเรื่องมิตรภาพและความรัก โดยใช้

คำพูดทำนองว่า “ความเป็นนิรันดร์มันไม่มีหรอก” ด้วย
สีหน้าเหมือนคนรู้จักโลกเป็นอย่างดี แต่ไม่เคยจินตนาการ
เกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างพรสวรรค์กับความเป็นนิรันดร์
เลยสักครั้งเดียว

โยรุผู้โง่เขลา

คนที่นำความมืดมิดมาปกคลุมโลกของโยรุก็คือตัวเธอ
เอง

โลกมืดมิดของโยรุที่ไม่มีวันสว่าง สิ่ง que เธอเห็นมีเพียง
เชือกเส้นเล็กที่ยื่นออกจากปลายเท้า ไม่รู้แม้กระทั่งว่ามันสูง
แค่นั้น ยาวแค่นั้น หรือเชื่อมโยงไปสู่ที่ใด

มีเพียงสิ่งเดียวที่โยรุรู้สึกได้

หากเธอก้าวพลาดเมื่อไร โลกทั้งใบจะจบสิ้นลงทันที
กลัว

โยรุยืนนิ่งกับที่ขณะหูลูได้ยินเสียงฝีเท้าต่ำๆ เสียงฝีเท้า
นั้นใกล้เข้ามาทุกที

ผู้บงการความมืด หากถูกมันจับเมื่อไรก็ต้องอยู่ที่นั่น
ไปตลอดกาล

โยรุก้าวเท้าออกไปบนเส้นเชือกอย่างกล้าๆ กลัวๆ
และนั่นคือจุดเริ่มต้นแห่งการไต่เชือกของโยรุ

**

ขึ้นเป็นแบบนี้คงโดนสั่งให้เขียนส่งใหม่แน่ แต่ปีนี้อาจจะถือว่ายังดี เพราะ
คงไม่มีการถูกเทศนาอีกแล้วว่า “อัสลีโกะ สิ่งที่เราเขียนก็คือการจกสะท้อน
ตัวตนของเราเองนะ” อาจารย์ประจำชั้นปีที่แล้วเป็นลุงอายุสามสิบหย่อนๆ
ชื่อโอคุระ เป็นผู้ขายตัวผอม ทำทางอ่อนแอ แต่กลับซี้เก็ก พุดจาโอ้ววด
อยู่ตลอดเวลา

“ครูนะ เป็นอาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่นแต่หน้าฉาก จริงๆอาชีพหลัก

คือนักเขียน พวกเขารู้จักนักเขียนชื่อ OO กับ XX หรือเปล่า สมัยเป็นนักศึกษาคณะเคยร่วมกับสองคนนั้นทำนิตยสารชื่อ ‘ความว่างเปล่า’ ด้วยกัน แต่ก็เหลือแต่ครุ่นละที่ยังไล่ตามความฝันเรื่องวรรณกรรมอย่างบริสุทธิ์ใจโดยไม่แลกกับเงินจนถึงเดี๋ยวนี้”

คนอย่างฉันซึ่งไม่เคยอ่านอะไรจบเลยแม้แต่नियाเป็นตอนๆในเว็บย่อมไม่รู้จักนักเขียนทั้งสองคนนั้น แต่ยูกิซึ่งชอบอ่านหนังสือรู้จัก

โอคุระได้รางวัลนักเขียนหน้าใหม่ในเดือนพฤศจิกายน

ฉันเห็นหมอนั้นดีใจสุดๆ จึงถามยูกิว่ารางวัลที่ได้มันเจ๋งขนาดนั้นเชียวเหรอ ยูกิตอบว่า นักเขียนสองคนที่โอคุระเคยพูดถึงเป็นประจำก็เริ่มต้นเส้นทางนักเขียนอาชีพจากรางวัลนี้เหมือนกัน ดูจะเป็นรางวัลที่ตั้งไม่เบาทีเดียวในหมู่คนชอบอ่านหนังสือ

โอคุระก็น่าจะดีใจอยู่หรอก เพราะในที่สุดก็ตามเพื่อนทันเสียที

ชื่อเรื่องคือ *การไต่เชือกของโยรุ*

ในช่วงโมงเรียนภาษาญี่ปุ่นคาบแรกของภาคเรียนที่สาม โอคุระลาป่วยไม่ได้มาสอน อาจารย์ตาแก่ผู้เป็นหัวหน้าอาจารย์ประจำชั้นมอสี่จึงถ่ายเอกสารเฉพาะตอนต้นของนิยายเรื่องที่ว่าซึ่งเคยตีพิมพ์ในนิตยสารมาแจกให้นักเรียนอ่านกันเอง

การก้าวกระโดดเพียงครั้งเดียวก็เพียงพอแล้วที่จะเรียกพรสวรรค์คืน

โยรุในเรื่องเหมือนกับฉันไม่มีผิด

อีกอย่างคือ นิยายเรื่องนี้ไม่ได้ทำให้รู้สึกเลยว่าโอคุระเป็นคนเขียน

โอคุระเป็นคนที่มีวิธิพูดไปเรื่อยๆ และมักไม่ยอมจบคำพูดง่ายๆ

“ได้ยินว่าช่วงหลังมานี้มีคนถูกลวนลามแถวสถานีบ่อยๆ โรงเรียนของเราก็มีนักเรียนไม่น้อยที่นั่งรถไฟมาเรียน และอาจมีหลายคนที่เคยตกเป็นเหยื่อแต่ไม่กล้าพูด ต้องเก็บไปนอนร้องไห้คนเดียว ดังนั้น เพื่อเตรียมความพร้อมหากเกิดเหตุ เดี่ยวหลังจากนี้ครูจะบอกอีเมลแอดเดรสของตัวเองให้ทุกคนไว้ มีอะไรก็ขอให้ส่งข้อความมาที่เมลนั้นนะ”

นี่คือวิถีพูดปกติของโอคุระ คนที่เขียน *การไต่เชือกของโยรุ* ต้องเป็น...

ยูกิแน่ๆ

จะว่าไปแล้ว สมัยขึ้นมอปลายใหม่ๆ มีช่วงหนึ่งที่ยูกิเคยใช้ปากกา
มากเกินไปจนเป็นตาปลาที่นิ้ว

พอได้อ่านประโยคสุดท้าย เบื้องหน้าฉันก็มีดสนิทานที่

และนั่นคือจุดเริ่มต้นแห่งการไต่เชือกของโยรุ

“ตอนนี้อัตสึโกะอาจรู้สึกเหมือนกำลังไต่เชือกในความมืดตามลำพัง
แต่ฉันขอยืนยันนะว่ามันไม่ใช่แบบนี้หรอก”

ยูกิคิดจะเอาเรื่องฉันไปเขียนนิยายตั้งแต่ตอนนั้นแล้วเธอ

ยูกิไม่ได้เป็นห่วงฉัน ไม่ได้เข้าใจความรู้สึกฉันหรอกเธอ

แบบนี้ยูกิก็ไม่ต่างอะไรกับเด็กพวกนั้นนะสิ

เวลาอยู่ต่อหน้าก็พูดแต่เรื่องที่ดี ทั้งที่ในใจลับดูถูก กับเพื่อน
ร่วมห้องคนอื่นก็คงเหมือนกันสินะ ยูกิไปห้องสมุดแทบทุกวันและอ่าน
หนังสือเยอะ จึงอาจจะนึกถ้อยคำมาให้กำลังใจหรือปลอบใจคนได้ทันที แต่
ใจจริงของยูกิคงไม่ได้มีความรู้สึกพวกนั้นแม้แต่น้อยแน่ๆ

...แย่มากที่สุด

แม่ใจจะกลัวถูกยูกิทิ้ง แต่หลังเลิกเรียนวันนั้น ฉันก็รวบรวมความกล้า
เอ่ยเรื่องนี้กับยูกิที่มารับถึงห้องพยาบาล

“เรื่อง *การไต่เชือกของโยรุ* เหมือนเป็นนิยายที่นักเรียนหญิงชั้นมอปลาย
เขียนมากกว่าลุงอย่างโอคุระนะ น่าขยะแฆงจัง”

ฉันพยายามพูดเหมือนไม่มีอะไรเท่าที่จะทำได้

“น่าจะตายๆ ไปซะ”

ยูกิพึมพำด้วยท่าทางคล้ายถ่มคำพูด

สายตายุกิเหม่อมองไปไกล คงไม่ได้พูดกับฉันหรอกมัง การคาดคั้น
ถามเรื่องนิยายจากยูกิมากกว่านี้ดูท่าจะไม่ดีแฮะ

แต่ฉันก็อยาการู้ตอนต่อไปของนิยายเรื่องนั้น

ฉันไปหาซื้อนิตยสารที่ตีพิมพ์นิตยสารทั้งเรื่องที่บ้านหนังสือแห่งเดียวในเมือง แต่ปรากฏว่าร้านนั้นขายหมดแล้ว ห้องสมุดก็ไม่มี ฉันลองหาตามร้านหนังสือออนไลน์ แต่ก็ไม่มีร้านไหนมีสินค้า ฉันลองถามเพื่อนนักเรียนหลายคนด้วย เพราะเห็นว่านิตยสารเรื่องนี้เป็นที่ฮือฮาในโรงเรียนพอสมควร แต่ก็ไม่มีใครซื้อไว้ พอไปถามอาจารย์ตาแก่ที่เป็นคนถ่ายเอกสารมาแจกก็ได้รับคำตอบว่าส่งไปรีไซเคิลแล้ว

สิ่งที่โอคุระเคยอวดอ้างราวกับเป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาจริงๆ แล้วมันก็แค่นั้นเอง คนไม่ได้ตื่นเต้นอะไรมากมาย

แม้แต่ตัวฉันก็คงไม่ใส่ใจและมองข้ามไป หากไม่คิดว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเอง

ฉันไม่มีทางเลือกอื่นจึงตัดสินใจถามโอคุระโดยตรง

“น่าเสียดายที่เธออุตส่าห์อยากอ่านนิตยสารของครูทั้งที่ แต่ต้องขอโทษด้วยนะ เพราะครูเอาไปแจกหลายที่จนไม่มีอยู่กับตัวตอนนี้เลย เอาเถอะ อีกไม่นานนิตยสารเรื่องนี้ก็ได้ตีพิมพ์เป็นเล่มอยู่แล้ว ถึงราคาจะแพงสักหน่อยสำหรับนักเรียนมอปลาย แต่ไว้เธอซื้ออ่านตอนนั้นก็แล้วกัน”

โอคุระตอบอย่างวางท่า แต่มีความตลกดีใจ

“นิตยสารของอาจารย์มีใครเป็นต้นแบบหรือเปล่าคะ”

โอคุระเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำถามของฉัน

“คงเป็นอัตสึโกะละมัง”

เอ๋ โอคุระเอาฉันเป็นต้นแบบตัวละครในนิตยสารนั้นหรือ

“ครูแค่ยกตัวอย่างนะ หลังจากนั้นครูอยากสานต่อการทำงานที่ทำให้คนอ่านอ่านแล้วคิดว่าเป็นเรื่องของตัวเอง และได้รับรู้อะไรบางอย่างจากสิ่งที่ครูเขียน ที่อัตสึโกะอยากอ่านตอนต่อไปก็คงเพราะพอได้อ่านตอนต้นแล้วรู้สึกว่าเป็นเรื่องของตัวเองใช่ไหมละ”

อ้าว พูดชื่อฉันเพื่อยกตัวอย่างเท่านั้นเองหรือ ท่าทางโอคุระดูมั่นใจเหลือเกิน ไม่น่า โอคุระอาจเป็นคนแต่งเรื่อง *การไต่เชือกของโยรุ* จริงๆ ก็ได้ แต่ไม่หรอก คนที่ขโมยผลงานคนอื่นคงต้องคิดหาคำแก้ตัวประมาธน์นี้เตรียมไว้อยู่แล้วมัง

ฉันบอกตัวเองเช่นนั้น และจนแล้วจนรอดก็ยังไม่ได้อ่าน *การไต่เชือก* ของโยรุ

โอคุระลาออกจากงานไปเมื่อสิ้นเดือนมีนาคมที่ผ่านมา โดยให้เหตุผลในชั่วโมงโฮมรูมครั้งสุดท้ายว่าอยากทุ่มเทกับงานเขียนอย่างจริงจัง แต่นักเรียนแทบทุกคนในชั้นต่างรู้ว่าสาเหตุที่แท้จริงเป็นเรื่องอื่น จนถึงบัดนี้ *การไต่เชือก* ของโยรุก็ยังไม่ได้รับการตีพิมพ์เป็นเล่ม และคงไม่มีวันได้ตีพิมพ์ตลอดกาล

เพราะโอคุระได้จากโลกนี้ไปแล้ว

ในพิธีอำลาหน้าห้องที่จัดขึ้นเมื่อเดือนเมษายน ฉันได้รู้ข่าวว่าโอคุระประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตช่วงปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิ ไม่มีใครบอกรายละเอียดว่าเป็นอุบัติเหตุอะไร แต่ตอนได้ยินข่าว ฉันนึกถึงเสียงพิมพ์ของยูกิที่ว่า

“น่าจะตายๆไปซะ”

เสียงกริ่งหมดเวลาดังขึ้น

“นักเรียนช่วยส่งต่อเรียงความแสดงความคิดเห็นจากด้านหลังขึ้นมาข้างหน้าด้วยค่ะ” อาจารย์ประจำชั้นบอก

สุดท้ายฉันก็เขียนได้เพียงหนึ่งในห้าของหน้ากระดาษ ขณะที่คนอื่นๆเขียนกันเต็มพริต เอ หรือฉันควรเขียนเรื่องย่อใส่ไปด้วยดีนะ เห็นนักเรียนบางคนใช้อิโมจิในเรียงความด้วยซ้ำ จริงด้วย ฉันควรเขียนเหมือนเวลาเขียนข้อความทางมือถือสินะ ถ้ามีฉันคนเดียวที่ต้องส่งใหม่จะอย่างไรดี แค่อต้องลงเรียนชดเชยวิชาพละก็แะอยู่แล้ว

ยูกิ วันนี้เธอคงกินข้าวกลางวันกับฉันใช่ไหม

*พิธีการตามธรรมเนียมในองค์กรของญี่ปุ่น อาทิ โรงเรียน สถานี่ตำรวจ สถานีดับเพลิง หรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น จัดขึ้นสำหรับกรณีที่หัวหน้าองค์กรโยกย้ายออกจากหน้าที่เดิม หรือในกรณีที่มีคนในองค์กรออกจากงานเนื่องจากเกษียณ ลาออก หรือเหตุอื่นๆ

*

โรงอาหารแคบ ๆ ซึ่งมีที่นั่งไม่ถึงร้อยที่นั่งนั้น แขนงชนิดไปด้วยนักเรียนที่ต้องไปร่วมกิจกรรมชมรมตั้งแต่ช่วงบ่าย ในที่สุดเราก็หาที่นั่งสำหรับสามคนได้ แถวๆริมโรงอาหาร มีฉัน อັตลีโกะ และซาโอริ

ฉันไปต่อแถวข้าวหน้าแกงกะหรี่แบบเดียวก็ถึงคิว ขณะที่แถวข้าวอบชีสหน้าสแต็กเนื่อบตดูจะไม่ยอมขยับงายๆ สองคนนั้นคุยกันท่าทางสนุกเขี้ยว จะคุยกันออกกรสแค้ไหนฉันไม่สนหรอก แต่ฉันไม่ชอบใจเลยที่อັตลีโกะคอยหันมามองฉันเวลาหัวเราะ อັตลีโกะนึกว่าฉันจะอิจฉาหรือยังไงนะ

อยากมีใครสักคนคั่นกลางระหว่างฉันกับอັตลีโกะ

ซาโอริเข้ามาพอดีในจังหวะที่ฉันกำลังคิดเช่นนั้น

ซาโอริย้ายมาโรงเรียนเราตั้งแต่ชั้นมอห้า แต่ไม่ค่อยมีใครอยากคุยด้วยมากนัก คงเพราะโรงเรียนเราไม่มีการแบ่งห้องใหม่ตอนเลื่อนชั้น จึงไม่มีใครต้องการเพิ่มสมาชิกใหม่เข้ากลุ่มที่จัดตั้งกันเสร็จเรียบร้อยแล้วตั้งแต่สมัยมอสี่ นอกจากนี้ ตัวซาโอริเองยังแผ่รังสีหม่นหมองบอกไม่ถูก ทำให้คนอื่น ๆ รู้สึกกลัวไม่กล้าเข้าไปพูดคุยด้วย

ผ่านไปสักพักพวกเราจึงรู้ว่าซาโอริย้ายมาจากโรงเรียนมัธยมปลายเรเมกัง ที่รู้จักเพราะหัวหน้าคณาจารย์ระดับชั้นมอห้า พูดในช่วงโมงคณิตศาสตร์หลังจากเห็นซาโอริแก้โจทย์เลขสุดหินได้สบายๆว่า สมกับที่มาจากโรงเรียนเรเมกังจริงๆ ทำไมซาโอริถึงย้ายจากโรงเรียนชื่อดังอย่างนั้นมาเข้าโรงเรียนน่าเบื่อแบบโรงเรียนนี้ละ ต้องมีเหตุอะไรแน่ๆ ฉันอยากรู้จังว่ามันคืออะไร

“ถ้าเธอไม่ติดอะไร มากินข้าวกลางวันกับพวกเราไหม”

ตั้งแต่ฉันเอ่ยชวนด้วยคำที่พูดกันดาษดั้นในวันนั้น ซาโอริก็เข้ามาคั่นกลางระหว่างฉันกับอັตลีโกะเป็นครั้งคราว โดยที่ฉันยังคงไม่รู้ว่า“เหตุ”ที่ว่าคืออะไร

ในที่สุดอັตลีโกะกับซาโอริก็เดินถือถาดที่มีข้าวอบชีสหน้าสแต็กเนื่อบตร้อนๆกลับมาที่โต๊ะ ขณะที่ข้าวหน้าแกงกะหรี่ของฉันเย็นชืดแล้ว

“โทษทีล่ะที่ให้อร” ซาโอริพูด

“ยูก็ก็น่าจะกินข้าวอบชีสเหมือนพวกเราบ้างนะ”

อัสตี้โกะนั่งลงบีบก็จับช้อนโยไข่แดงกึ่งสุกกึ่งดิบให้แตก ไข่แดงเยิ้มๆ และไวท์ซอสคลุกเคล้ากับสติกเนื้ออบดูน่ากินเหลือเกิน แต่ฉันจะไม่เอ่ยปากเด็ดขาดว่าขอชิมสักคำสิ

“ปิดเทอมฤดูร้อนคราวนี้เธอมีแผนจะทำอะไรบ้าง”

อัสตี้โกะถามซาโอริ

“ฉันจะไปอยู่บ้านญาติที่โตเกียวในช่วงวันหยุดนะ ฉันไม่อยากจะอยู่ที่นี้...”

“โห...ไปโตเกียวหรือ ดิจัง”

อัสตี้โกะทำท่าอิจฉาเสียเกินเหตุ แต่ไม่ยกถามฉันบ้างว่าจะทำอะไร คงอยากให้เป็นฝ่ายถามนั่นเอง แต่ฉันไม่ถามหรอก

“ซาโอริ เธอว่าหนึ่งวันนี้เป็นยังไงบ้าง” ฉันเปลี่ยนเรื่อง

“ก็ดีนะ แต่คงไม่ถึงขนาดเสียน้ำตา ที่อาจารย์ให้เขียนเรียงความ แสดงความคิดเห็น ฉันก็แทบจะส่งกระดาษเปล่าเลย”

“เหมือนฉันเลย! ไม่เหมือนยูก็หรอก ถึงไม่รู้จะให้ แต่ก็เขียนแสดงความคิดเห็นได้เป็นเรื่องเป็นราวเชียว”

อัสตี้โกะพูดแทรกเป็นเชิงประชด

ฉันพอเข้าใจว่าทำไมอัสตี้โกะถึงเขียนไม่ออก เพราะอัสตี้โกะแค่พยายามทำตัวเหมือนคนรอบข้างโดยไม่ได้ซาบซึ้งกับเนื้อเรื่องจริงๆ แถมยังไม่มึนจินตนาการพอที่จะซดเซยส่วนนั้น อีกทั้งไม่รู้จักคำศัพท์มากพอที่จะเขียนบรรยายความซาบซึ้งเพียงเล็กน้อยด้วยถ้อยคำที่หลากหลายได้ แต่ฉันไม่เชื่อหรอกว่าซาโอริจะเขียนไม่ได้

ซาโอริต้องงใจไม่เขียนแน่ๆ

“เธอจิงใจ?”

ซาโอรียิ้มอย่างลำบากใจน้อยๆ พลังเบนสายตาไปมองบรรยากาศโหรงเหรงรอบตัวและครุ่นคิดอะไรครู่หนึ่ง จากนั้นจึงมองหน้าฉันกับอัสตี้โกะ สลับกันพาลงเสียงลงและพูดว่า

“พวกเธอเคยเห็นศพไหม”

ซาโอริหมายถึงเรื่อง *สแตนดีบายมี*^๖ หรือยังงั้น

ซาโอริเห็นพวกฉันยังนั่งเงียบจึงพูดต่อว่า

“ฉันว่าคนที่ดูหนึ่งวันนี้แล้วร้องไห้ได้คงเป็นพวกที่ไม่เคยสัมผัสความตายจริงๆ แน่ๆ คนพวกนั้นคงเห็นความตายเป็นเรื่องไกลตัวที่ห่างไกลจากชีวิตประจำวัน เลยมีอารมณ์ร่วมกับตัวเอกของเรื่องได้ง่ายๆ และร้องไห้ได้โดยไม่คิดอะไร...อืม ถ้าเป็นพวกเธอ ฉันจะยอมเล่าให้ฟังก็ได้”

ซาโอริพูดจบก็ถอนสายตจากพวกฉันและเริ่มเล่าว่า

ฉันดีใจนะที่พวกเธอให้ความสนิทสนมกับฉันตั้งแต่ฉันย้ายมาโรงเรียนนี้ แต่มันก็อดทำให้ฉันทรมานใจหน่อยๆ ไม่ได้ เพราะเธอสองคนดูจะเป็นคู่หูที่เข้าอกเข้าใจกันดีจริงๆ ซึ่งฉันเองก็เคยมีเพื่อนแบบนี้เหมือนกัน

เพื่อนคนนั้นเป็นคนแรกที่เข้ามาคุยกับฉันหลังจากฉันเข้าเรียนที่เรเมกัง เราเข้ากันได้ดีมาก ถึงขนาดเคยสงสัยด้วยซ้ำว่าทำไมเราถึงคิดแต่เรื่องเดียวกันมากขนาดนี้ เราสองคนมักคิดเรื่องสนุกๆ มากมายด้วยกันเสมอ ทุกๆ วันมันสนุกจริงๆ...บ้านเธออยู่ไกล พ่อแม่เธอเลยเช่าแมนชั่นให้อยู่ใกล้ๆ โรงเรียน ซึ่งฉันก็เคยไปค้างบ่อยๆ เราคุยกันทั้งคืนจนถูกดุเพราะไปโรงเรียนสาย แต่เราก็ไม่ใส่ใจสักนิด ฉันเคยคิดมาตลอดว่าเราสองคนเป็นเพื่อนรักที่ปรึกษากันได้ทุกเรื่อง

แต่ดูเหมือนจะเป็นฉันคนเดียวที่คิดแบบนี้

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา จู่ๆ เธอก็ขาดเรียนโดยพลการ ปกติเวลาขาดเรียนเธอจะไม่แจ้งโรงเรียน แต่จะบอกฉันเสมอ เช้าวันนั้นอาจารย์ประจำชั้นจึงมาถามฉันเป็นคนแรก ฉันส่งข้อความหาเธอทันที แต่ไม่มีคำตอบ โทร.ไปก็ไม่รับสาย ฉันเป็นห่วงจึงตามไปดูถึงแมนชั่นที่เธออยู่

^๖ *Stand by Me* ภาพยนตร์อเมริกันปี ๑๙๘๖ เรื่องราวของเด็กชายสี่คนที่ออกเดินทางไปตามหาศพของเด็กชายที่หายตัวไป เนื้อเรื่องอิงจากนิยายขนาดสั้นเรื่อง *The Body* ของสตีเวน คิง

ฉันกดกริ่งแต่ก็ไม่มีเสียงตอบรับ จึงใช้กุญแจสำรองเปิดเข้าไปและได้ยินเสียงน้ำไหลจากฝักบัว ฉันคิดในใจว่า อ้าว อาบน้ำอยู่หรือหรือ ฉันแกล้งให้ตกใจเล่นดีกว่า ก่อนจะเคาะประตูห้องอาบน้ำบ้างๆ แต่ก็ไม่มีปฏิกิริยาตอบรับใดๆ

ฉันนึกในใจว่าแปลกจัง แต่แล้วจู่ๆ ก็เกิดกลัวขึ้นมา ขาสั่นพื้ๆ แต่ก็รวบรวมความกล้าเปิดประตูเข้าไป พอเปิดปุ๊บก็เห็นเธอนอนอยู่ในอ่างอาบน้ำ เธอใช้มีดโกนกรีดข้อมือตัวเองจนเลือดไหลนอง หน้าซีดเป็นกระดาษ แม้จะยังไม่เข้าใจเหตุการณ์ตรงหน้า แต่ไม่รู้ทำไม สิ่งเดียวที่ฉันรับรู้ได้กลับเป็น เธอไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว

ถึงจะเห็นร่างอยู่ตรงหน้า แต่ก็รู้ว่าคนคนนั้นไม่อยู่แล้ว นี่ต่างหากคือความตายที่แท้จริง

แต่ดูเหมือนว่าฉันร้องไห้ไม่ได้หรอก เพราะต่อให้ฉันแสดงเล่นบทยายได้ดีแค่ไหน ฉันก็รู้ว่าอยู่ที่เธออยู่ตรงนั้น พวกเขาเข้าใจความรู้สึกแบบนี้ไหม อ๊ะ...ไม่ต้องฝันต่อก็ได้จ๊ะ โทษทีนะที่เล่าเรื่องนี้ ฉันแค่คิดว่าเธอสองคนน่าจะเข้าใจความรู้สึกฉันนะ เพราะยูกิดูหนึ่งวันแล้วไม่ได้ร้องไห้ ส่วนอัสึโกะก็ไม่ได้เขียนแสดงความคิดเห็นด้วยคำพูดที่ไร้ค่า

ไม่คิดเลยว่าจะต้องมาฟังเรื่องพรรคนี้ในโรงอาหารตอนกลางวัน “เหตุ” ที่ว่าคือการฆ่าตัวตายของเพื่อนหรือนี้

สายตาอัสึโกะจับจ้องที่ซาโริไม่วางตาเช่นกัน

“ซาโริเคยเจอเรื่องแบบนั้นมาหรือเนี่ย คงทรมานมากสินะ เพราะเรื่องนั้นไซ้ใหม่เธอเลยย้ายโรงเรียนมา...แล้วสาเหตุที่เพื่อนเธอฆ่าตัวตายคืออะไรเธอ”

อัสึโกะถามตรงไปหน่อย แต่ฉันก็อยากรู้เหมือนกัน

“ไม่รู้สิ และความไม่รู้นี่ล่ะที่ทรมานที่สุด...พวกเขาช่วยอ่านข้อความนี้ให้หน่อยได้ไหม นี่คือจดหมายลาตายของเพื่อนฉันคนนั้น”

ซาโริหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเปิดข้อความเข้าฉบับหนึ่งให้ดู อัสึโกะยื่นหน้ามาดูจากด้านข้าง แต่อ่านไม่ทันจบก็เลิก เพราะข้อความยาว

เกินไป มีแต่ถ้อยคำที่เป็นนามธรรมยาวเป็นพืด แม้จะมีประโยคที่บอกเป็นนัยว่าเธอคนนี้ได้ถูกเพื่อนที่โรงเรียนชมเชยแถม แต่กลับไม่ได้ระบุนใจความสำคัญให้ชัดว่าอะไรคือสาเหตุที่เธอฆ่าตัวตาย เธอลงท้ายในตอนจบว่า

ดูทำฉันคงใช้ชีวิตแบบนี้ต่อไปไม่ไหว ขอไปตั้งต้นใหม่นะ บ้ายบาย

ขณะยื่นโทรศัพท์มือถือที่ยังเปิดค้างอยู่คืนให้ซาโอริ ฉันสังเกตเห็นว่าวันที่ที่ได้รับข้อความฉบับนั้นเป็นเดือนมีนาคม

“แปลกใช่ไหม เพราะเพื่อนฉันตายเดือนกุมภาพันธ์ คุณแม่เธอเป็นคนส่งมาให้ฉันหลังจากเหตุการณ์ผ่านไปเรียบร้อยแล้ว เพราะเห็นข้อความที่เธอเขียนถึงฉันยังค้างอยู่ในมือถือ แหม แต่ฉันก็อดคิดไม่ได้นะว่าพิมพ์ชะยาวขนาดนี้ ก็น่าจะกดส่งเสียให้เรียบร้อย ฉันจะได้รับเงินไป...”

ซาโอริไม่ยอมพุดให้จบประโยค โดยแหงนหน้ามองเพดานพรางใช้สองมือกำโทรศัพท์มือถือแน่นเพื่อไม่ให้น้ำตาไหล การฝืนกลืนน้ำตาไม่ให้ไหลทั้งที่อยากร้องไห้ ยิ่งแสดงถึงความเศร้าที่ลึกซึ้งกว่าการร้องไห้เสียอีก...

หรือเปล่านะ

“น่าสงสัยจัง...”

อตัลโกะหยิบผ้าเช็ดหน้าขยับยู่ยี่ออกมาซับหัวตา

น่าสงสัย? ฉันฟังไปก็คิดเช่นนั้นในตอนแรก ก่อนจะค่อยๆ เริ่มรู้สึกว่าจะไม่น่าจะใช้หรือเปล่า เพราะท่าทางซาโอริดูเหมือนคนกำลังลุ่มหลงในตัวเองอย่างหนักมากกว่าเสียใจที่เพื่อนสนิทตาย...

นี่พวกเธอ ฟังฉันนะ! เพื่อนสนิทฉันตาย และฉันกำลังพยายามอย่างสุดชีวิตที่จะก้าวผ่านความโศกเศร้าครั้งนี้ให้ได้ ฉันรู้ว่า “ความตาย” ที่แท้จริงเป็นยังไง เพราะอย่างนี้ ฉันจึงได้แตกต่างจากเด็กคนอื่น แตกต่างจากพวกเธอ

ฉันรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงในใจของซาโอริบอกเช่นนั้น

นี่มันแค่เรื่องอื้ออวนหรือเปล่า... แต่พูดตรงๆ ฉันก็รู้สึกอิจฉาซาโอริหน่อยๆ เพราะอะไรกันนะ

ไม่มีอะไรจะน่าอายยิ่งไปกว่าการไอ้อวดเรื่องเคราะห์ร้ายของตัวเองอีกแล้ว แต่หากจำเป็นต้องอวด ฉันก็มั่นใจว่าฉันไม่แพ้ซาโอริเหมือนกัน แต่ซาโอริฟังแล้วจะอิจฉาฉันหรือเปล่านี่สิ

“ว่าแต่ฉันก็มีเรื่องอยากถามเธอเหมือนกัน”

ดวงตาที่มีน้ำตาเอ่อเป็นประกายหันมาทางฉัน

“...อะไรหรือ”

“แผลที่มือซ้ายของยูกิมาได้ยังไง”

“เนียหรือ”

ฉันยกมือซ้ายขึ้นมาตรงหน้า มีรอยแผลฉุนเป็นเส้นอ้วนๆ ยาวพาดกลางหลังมือในแนวนอน

“ฉันโดนคุณยาย...เปล่าหรือก”

“ไม่ต้องผินเลาก็ได้ ยูกิคงเคยเจอเรื่องทรมานมาเหมือนกันสินะ ฉันพอเข้าใจ...”

ขณะที่ซาโอริพึมพำอย่างตีมด่ากับตัวเองเต็มทีพลางใช้นิ้วชี้ลูบไล้รอยแผลเป็นเส้นนูนน่าเกลียดบนหลังมือฉัน ฉันรู้สึกคล้ายมีบางสิ่งบางอย่างในกายแตกเปรี๊ยะ ความโกรธพลุ่งพล่านขึ้นมาทันที

เข้าใจ! เธอจะมาเข้าใจชีวิตที่เหมือนตกรกทั้งเป็นแบบนั้นง่าย ๆ ได้ยังไง! ตัวเองแค่เคยเห็นศพ อย่าพูดจาเหมือนคนรู้ดีไปหมดทุกอย่างดีกว่า!

...แต่ฉันไม่เคยเห็นศพ

อยากเห็นศพจัง ไม่สิ ถ้าสิ่งที่ซาโอริเห็นคือศพ ฉันก็อยากเห็นชั่วขณะที่คนกำลังจะตาย ถ้าศพที่ซาโอริเห็นคือศพของเพื่อนสนิท ฉันก็อยากเห็นความตายของคนใกล้ตัวเหมือนกัน

...ใครละ

ฉันหันไปมองอัสลึโกะซึ่งกำลังทำหน้าที่เลอหลามมองหน้าฉันอยู่

* *

เวลาบ่ายโมง ฉันอุตส่าห์ไปห้องอาจารย์วิชาพลະตรงเวลานัด แต่อาจารย์ออกไปกินข้าวกลางวันนอกโรงเรียนยังไม่กลับมา คงเพราะเห็นว่าเป็นฉันแน่ๆ อาจารย์ถึงทำแบบนี้ คงคิดลະลือว่าปล่อยให้อัตลัโทะระอได้ไม่เป็นไร

อาจารย์พลະคนอื่นบอกว่า อีกประเด็ยวงกลับมาและให้ฉันรอที่โซฟาในห้องพักอาจารย์ แต่อยู่ที่นี้ฉันก็ไม่มีอะไรทำ

วันนี้ยูกิไปห้องสมุดอีกหรือเปล่านะ ไม่แน่ ยูกิอาจยังอยู่กับซาโอริกี้ก็ได้ ถ้าสองคนนั้นกำลังนินทาฉันอยู่จะทำยังไงดี

สมัยอยู่กับสองคนกับยูกิ ฉันเคยคิดว่าถ้ากลุ่มเรามีสามคนคงดี เพราะถึงสองคนผิดใจกันก็น่าจะมีอีกคนคอยช่วยไกล่เกลี่ยได้ แต่พอมีสามคนจริงๆ ฉันกลับคิดว่าสองคนดีกว่า

เป็นเรื่องธรรมดาที่ความสัมพันธ์กับเพื่อนจะขยายวงกว้างออกไปเรื่อยๆ จากโรงเรียนประถมสู่มัธยมต้น และจากมัธยมต้นสู่มัธยมปลาย แต่ในกรณีของฉัน ฉันกลับรู้สึกว่าการสัมพันธ์กับเพื่อนดูจะจืดจางลงมากกว่าขยายวงกว้าง เหมือนมีเครื่องตี้มคาลพิลในปริมาณเท่าเดิม มีแต่น้ำที่เพิ่มขึ้น ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป มันจะยิ่งจืดจางลงเรื่อยๆ และชีวิตฉันคงกลายเป็นเหมือนน้ำเปล่ารสชาติแปร่งๆ

ตอนเห็นซาโอริกี้เพิ่งย้ายโรงเรียนมานั่งกินข้าวกลางวันคนเดียว ยูกิเป็นคนพูดก่อนว่า เราไปชวนซาโอริกิมากินข้าวด้วยกันเถอะ

ตั้งแต่เกิดเรื่อง การได้เชือกของโยรุ ฉันก็ไม่เข้าใจอีกต่อไปว่ายูกิคิดอะไรรออยู่ และกำลังคิดอยู่พอดีว่า หากมีอีกคนมาคั่นกลางระหว่างเราคงดีเหมือนกัน แต่ไม่นึกเลยว่ายูกิจะเป็นฝ่ายออกปากเรื่องนี้เอง แบบนี้ก็เหมือนยูกิไม่พอใจฉันนะสิ ยูกิคงไม่เข้าใจสักนิดว่าความกระอักกระอ่วนใจระหว่างเราสองคนนั้นมีสาเหตุมาจากตัวเอง

ทั้งที่ฉันเคยอยากให้เราสามคนตลอดไปแท้ๆ

อีกอย่าง ยูกิก็เพิ่งมีแฟนเมื่อเดือนที่แล้ว แถมยังเจอกันในห้องสมุด ตอนยูกิทำหนังสือกองโตที่หอบอยู่ร่วงกระจายแล้วแฟนยูกิเข้ามาช่วยเก็บสถานการณ์แบบที่ว่านะ ขนาดในการ์ตูนตาหวานสมัยนี้ยังเป็นไปไม่ได้เลย

แต่สำหรับยูกิ มันเป็นไปได้

เพราะแรงบีบมือซ้ายของยูกิเหลือแค่สาม ส่วนมือขวามีเยื่อหุ้ม เยื่อหุ้มมือขวาหีบหนังสือที่อยากอ่านไปวางซ้อนในมือซ้ายเล่มแล้วเล่มเล่า จนกระทั่งมันทาน้ำหนักต่อไปไม่ไหว กับใครก็ตามที่เข้ามาช่วยในสถานการณ์แบบนั้น ยิ่งไงก็น่าจะไปด้วยกันได้ดีแน่ๆ ยกเว้นว่าจะเป็นคนไม่เข้าทำจริงๆ ถึงยูกิจะไม่รู้ว่าต้องคุยอะไรกับแฟน แต่คงหาเรื่องมาคุยได้อย่าง ออกรสพอควรสินะ

แผลที่มือซ้าย...ไม่ใช่เพราะโดนแก้วบาดตอนกำลังจะกินน้ำกลางดึกหรือ

ฉันเคยนึกแบบนี้มาตลอดจนกระทั่งวันนี้ วันที่ยูกิพูดกับซาโอริว่า “ฉันโดนคุณยาย...”

คุณยายของยูกิคือต้นเหตุที่ทำให้ยูกิเป็นแผล เหตุผลนี้มากกว่าที่น่าจะจริง

ยูกิคงไม่เข้าใจแน่ๆว่าเมื่อก่อนฉันรู้สึกยังไง พูดตรงๆฉันรู้สึกสะเทือนใจยิ่งกว่าตอนได้อ่าน *การไต่เชือกของโยรุ* เสียอีก

ทำไมยูกิถึงไม่บอกความจริงกับฉันนะ

เพราะฉันคุยแต่เรื่องน่าเบื่อ? อย่างเรื่อง ลีซ หรือเรื่องขนม ขณะที่ซาโอริเล่าเรื่องเพื่อนฆ่าตัวตาย ยูกิคงคิดหรือแปลว่าซาโอริซึ่งรู้จักความตาย อาจจะเป็นคนที่เข้าใจก็ได้

การที่คนเราตายมันหมายความว่ายังไงกันนะ ฉันเองก็พอเข้าใจหรือว่าต่อให้โดนคนทั้งโลกเกลียดยังไงก็ยิ่งดีกว่าตาย แต่พอพูดถึงคำว่า “ตาย” ฉันมักคิดว่ามันเป็น “คำ” ที่คนใช้ทำร้ายจิตใจคนอื่นมากกว่า ทำให้จินตนาการความหมายจริงๆของมันไม่ค่อยได้ เลยไม่รู้ว่ “ดีกว่าตาย” นั้นเป็นยังไง ถ้าฉันเข้าใจ...แล้วมันจะยังไงนะ

รู้จักความตาย

ถ้าฉันมีโอกาสเห็นศพแบบที่ซาโอริเห็น...

“อัสตี้โกะ โทษทีนะที่ให้รอ”

อาจารย์ซึ่งเป็นคุณลุงอายุห้าสิบกว่าเดินเข้ามาทัก คนคนนี้เป็นอาจารย์

พละที่เรียกฉันมาที่นี่ ปากก็ยังคาบไม้จิ้มฟัน แถมท่าทางไม่เหมือนคนรู้สึก ผิดสักนิด

“เธอสนใจเปลี่ยนชั่วโมงที่ต้องเรียนชดเชยวิชาพละ เป็นการทำกิจกรรมอาสาสมัครในช่วงปิดเทอมฤดูร้อนไหม”

“ที่ว่าอาสาสมัครหมายถึงทำอะไรหะคะ”

“ช่วยงานง่าย ๆ ที่บ้านพักคนชราณะ ที่เดียวกับที่คณะกรรมการนักเรียนเคยติดต่องาน จำได้ไหม ดูเหมือนเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของที่นั่นจะลาออกกะทันหัน ทางนั้นเลยขออาสาสมัครระยะสั้นจากโรงเรียนของเรา ครูเลยอยากเสนอให้อัตลีโกะไปเป็นอาสาสมัครชดเชยชั่วโมงที่ขาดเรียนในเทอมแรก เธอคิดอย่างไร”

แกลังกันหรือเปล่า ฉันไม่ได้ตั้งใจโดดเรียนวิชาพละเสียหน่อย ที่ฉันจำใจนั่งดูเพื่อน ๆ เรียนก็เพราะถ้าฉันเคลื่อนไหวร่างกายเต็มที่เมื่อไหร่ ฉันจะหายใจไม่ออกต่างหาก ตาลุงประสาทตายด้านคนนั้นช่างไม่รู้เลยว่า การต้องนั่งเฉย ๆ ดูคนอื่นมันทรมาณกว่าการวิ่งตั้งไม่รู้กี่เท่า

แต่...

ถ้าไปบ้านพักคนชราที่นั่นจะมีแต่ผู้สูงอายุร่างกายอ่อนแอ ฉันอาจมีโอกาสดูเห็นศพและได้รู้จักความตาย บ้านพักคนชราคือที่ที่เชิญชวนให้ทำแบบนั้นชัด ๆ นี่อาจจะเป็นโอกาสของฉันก็ได้

“หนูไปค่ะ”

“โอ คราวนี้อัตลีโกะตัดสินใจเร็วกว่าที่เคยแฮะ ถ้ายังไงเธอจะชวนคูหุไปด้วยไหม วิชาพละในเทอมแรกเน้นกีฬาประเภทกรีฑาเป็นหลัก แต่ในเทอมสองเราจะเน้นกีฬาที่ใช้ลูกบอลซึ่งเพื่อนเธอจะเล่นไม่ได้ จะให้เรียนชดเชยล่วงหน้าเลยดีไหม”

“...หนูว่าลูกก็ไม่ชอบใจหรอกคะ ที่ถูกตัดสินไปก่อนว่าเล่นไม่ได้”

“สมเป็นคูหุจริงจัง ๆ จริงอย่างที่เธอว่า งั้นอาจารย์จะยื่นใบสมัครของอัติลีโกะคนเดียวแล้วกันนะ”

“เอ๊ะ หนูคนเดียวหะคะ”

“คำขอที่ส่งมา ขออาสาสมัครแค่คนสองคนอยู่แล้วนะ ถ้ายูก็ไม่ใช่ไป

เธอไปคนเดียวก็คงพอ”

ฉันนึกว่าจะไปกันเป็นกลุ่มห้าหกคนเหมือนกิจกรรมอาสาสมัครของ คณะกรรมการนักเรียนเสียอีก เลยคิดว่าถ้าฉันไม่จำเป็นต้องมียูกิอยู่ใน กลุ่ม แต่นี้ให้ไปคนเดียวหรือ ฉันจะทำได้หรือเปล่าละ

แต่เรื่องทั้งหมดจะมีความหมายก็ต่อเมื่อฉันได้รู้จักความตายโดย ไม่มียูกิอยู่ด้วยเท่านั้น

*

พ่อ แม่ และฉันนั่งล้อมวงกินข้าวเย็นกันสามคน แต่แทบไม่ได้สนทนากันเลย ครอบครัวเราลึมวิธียู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาอย่างมีความสุขไปเสียแล้ว เราเคยมี “การประชุมยามเช้า” ระหว่างกินมื้อเช้า และมี “การประชุมหลังกลับบ้าน” ระหว่างมื้อเย็นในห้องข้างๆห้องครัว จนถึงเมื่อสามเดือนก่อนนี้เอง

“เป้าหมายสำหรับการใช้ชีวิตประจำวันนี้คือ ‘การกล่าวคำทักทาย’ เอาละค่ะ ทุกคน พูดเสียงดังให้ชัดเจน...”

กฎที่ใช้มาหลายปีในบ้านของเราคือ คุณยายจะพูดสั่งสอนไปเรื่อยๆ ขณะที่คนอื่นๆ กินข้าวต่อโดยแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน

ความผิดปกติเริ่มเกิดกับครอบครัวเราเมื่อตอนฉันเพิ่งขึ้นชั้นปอห้าใหม่ๆ

วันหนึ่งฉันกลับจากโรงเรียนไปเจอคุณยายใส่สูทอยู่ที่บ้าน หลังจากไม่ได้เห็นมานานเพราะคุณยายเกษียณจากงานแล้ว ตอนนั้นฉันแค่คิดว่า คุณยายคงกลับมาจากที่ไหนสักแห่ง และทำท่าจะเดินเข้าห้องตัวเองโดยไม่สนใจ แต่แล้วก็รู้สึกถึงแรงฟาดเปรี้ยะที่หลัง

พอหันหลังไปก็เห็นคุณยายกำลังยืนจ้องเขม็งด้วยหน้าตาถมึงทึง ในมือมีไม้บรรทัดทำจากไม้ไผ่ขนาดห้าเซนติเมตรที่คุณยายใช้มาตั้งแต่สมัยยังสอนหนังสือ

“ทำท่าโอหังใส่คนอายุมากกว่าแบบนี้มันหมายความว่ายังไงหา! พูจิวโอะเก แกมันเป็นแบบนี้ประจำ แค่เรียนเก่งกว่าคนอื่นหน่อยเดียว คิด

ว่าจะดูถูกคนอื่น ๆ ได้ชั้นหรือ”

คุณยายเทศนาอยู่พักหนึ่งขณะที่ฉันฟังอย่างตกตะลึง

ฉันผิดที่ไม่ได้พูดว่า กลับมาแล้วค่ะ ใช่ไหม...แต่ฟูจิโอะกะนี่ใครกัน...

และนั่นคือจุดเริ่มต้นของอาการความจำเสื่อมของคุณยาย ซึ่งเคยเป็นครูโรงเรียนประถมและเคยทุ่มเทความพยายามอย่างหนักกว่าคนทั่วไปจนได้เต้าขึ้นไปเป็นครูใหญ่ได้

ในระยะแรก เหตุการณ์แบบนี้จะเกิดประมาณทุกสองสามวัน จู่ๆ คุณยายจะเห็นใครสักคนในครอบครัวเป็นลูกศิษย์คนใดคนหนึ่ง (ฉันจะเป็นฟูจิโอะกะเสมอ) และเทศนาบ้าง กวดแกว่งไม้บรรทัดในมือบ้าง หรือบางครั้งก็ชม จากนั้นคุณยายก็ค่อยๆ ย้อนอดีตไปเป็นตัวเองในสมัยที่ครูยังได้รับความเคารพและมีอำนาจล้นเหลือ จนกระทั่งไม่กลับมาสู่โลกความเป็นจริงอีกเลย

คุณยายเป็นคนขี้มวงวุดเรื่องเวลาอยู่แล้ว การทำอะไรก่อนเวลาอย่างน้อยห้านาทีจึงถือเป็นเรื่องปกติ และพอสมองเลอะเลือน ความขี้มวงวุดเรื่องนี้ก็ยิ่งรุนแรงขึ้น ฉันเคยได้ยินว่าเซวาร์บัญญัติของมนุษย์เรามีสองแบบคือ เซวาร์บัญญัติเหลวกับเซวาร์บัญญัติฝัก การที่คนแก่ความจำเสื่อมยังท่องชื่อโซกุในตระกูลโทคุกาวะได้ครบทุกคน แต่กลับลืมเรื่องอาหารที่ตัวเองเพิ่งกินเมื่อครู่จึงไม่ใช่เรื่องแกล้งทำ แต่เป็นเพราะประเภทของเซวาร์บัญญัติที่แตกต่างกันนั่นเอง

หากว่าตามหลักการนี้ ในหัวของคุณยายก็คงมีเรื่องจำพวกกฎเกณฑ์และระเบียบวินัยต่างๆ ติดแน่นอยู่พร้อมกับนาฬิกา ไม่ว่าจะเวลาตื่น เวลากินข้าว หรือแม้แต่วิถีกลับบ้านของแต่ละคน เมื่อใดก็ตามที่พวกเราไม่รักษาภูมิกำหนดที่ก่อนเวลา ก็จะเจอไม้บรรทัดพุ่งเข้าใส่โดยไม่มีโอกาสให้แก้ตัวเสมอ คุณยายจะพลาดไม้บรรทัดใส่หลังและแขนของเราไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเห็นว่าสำนึกผิดแล้ว ยิ่งต่อต้านมากเท่าไรก็จะยิ่งมองไม่เห็นจุดจบ แต่หากยอมรับโทษด้วยสีหน้าเรียบเฉยก็จะโดนพลาดเพียงประมาณสามถึงห้าครั้ง ฉะนั้นแค่นี้ก็ปิดปากเงียบและอดทนไว้ก็พอ

“ก็แค่คุณยายตัวเล็กๆ คนหนึ่งใช้ไม้บรรทัดพลาด คงไม่จำเป็นต้อง

โวยวายใหญ่โตขนาดนั้นหรือมั้ง”

คนที่พูดประโยคนี้คือป้าของฉันซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของเราในระยะ
ขับรถประมาณสิบห้า นาทีถึง แต่พอเราส่งตัวคุณยายให้โดยบอกว่าจะก็ช่วย
รับไปดูแลสักสัปดาห์หนึ่งแล้วกัน ลุงซึ่งเป็นสามีของป้าก็พาตัวคุณยาย
มาส่งคืนที่บ้านในคืนวันที่สาม

“ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปมีหวังโดนฆ่าตายแน่”

ลุงมีปลาสเตอร์แผ่นใหญ่แปะที่หน้าผาก

เราจึงไปยื่นคำขอกับเทศบาลเพื่อให้คุณยายได้อยู่บ้านพักคนชรา
แต่ก็ถูกปฏิเสธทันที เนื่องจากคุณยายไม่มีความบกพร่องทางร่างกายใดๆ

แม้จะไม่ได้ยินเสียงจากห้องข้างๆ แล้ว แต่ทุกคนต่างก็นั่งกินข้าว
เงียบๆ ในโลกของตัวเอง ไม่สิ ฉันไม่รู้หรือว่าพ่อกับแม่คิดอะไรอยู่ ส่วน
ฉันนั้น ฉันปล่อยความคิดของตัวเองให้ล่องลอยไปยังโลกที่อยู่ไกลแสนไกล
ซึ่งไม่ใช่ที่นี่ เพื่อให้ผ่านช่วงเวลาในบ้านหลังนี้ได้

*

ฉันบอกแม่ว่าแปรงฟันอาบน้ำเสร็จแล้ว ก่อนกลับเข้าห้องตัวเอง ลำดับ
ในการใช้ห้องอาบน้ำที่บ้านเราเริ่มจากฉัน พ่อ แล้วตามด้วยแม่ ที่จัดลำดับ
แบบนี้ตั้งแต่เมื่อก่อนเพราะฉันมักเหวี่ยงตัวกลับบ้านหลังฝึกซ้อมเคนโด้ แต่
แม้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว ฉันก็ยังนึกภาพตัวเองแช่น้ำอุ่นในอ่างตามหลัง
พ่อไม่ได้ยอดูดี ขึ้นเป็นแบบนี้ก็เปลี่ยนแบบลุงๆ จากตัวพ่อคงมาติดตัวฉัน ทำให้
การอาบน้ำหมดความหมายแน่ๆ

แต่ฉันก็รักพ่อนะ

ระหว่างมือเย็น ฉันรายงานพ่อกับแม่เรื่องที่ว่าตัวเองจะไปเป็นอาสาสมัคร
ที่บ้านพักคนชราเพื่อชดเชยชั่วโมงเรียนที่ขาดไปของวิชาพลະ ครอบครัว
ของเรามีธรรมเนียมว่าเวลากินข้าว เราจะปิดโทรทัศน์ นั่งล้อมวงกินอาหาร
แสนอร่อยฝีมือแม่ และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในแต่ละวันให้กันและกันฟัง

แม่จุนหิตหน้าบอกว่า ไม่ใช่ความผิดของอัสลีโกะเสียหน่อยที่ลูกเข้าเรียน
วิชาพลະไม่ได้ ขณะที่พ่อสั่นสนุนฉันโดยบอกว่า การไปช่วยทำกิจกรรม

ด้านสังคมสงเคราะห์เป็นเรื่องที่ดี

“อิตาลีโกะเสียปุ๋ยตายายไปเร็วมาก เลยไม่เคยได้สัมผัสผู้สูงอายุมาก่อน ครั้งนี้น่าจะเป็นโอกาสที่ดีสำหรับการเรียนรู้เรื่องสังคมนะ อีกอย่างการทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อคนอื่นย่อมช่วยเสริมความมั่นใจให้กับตัวเองด้วย”

พอได้ยินเช่นนั้นแม่ก็ช่วยสนับสนุนอีกคน สิ่งที่ฉันขาดคือ “ความมั่นใจ” นั่นแหละ ฉันคิดเสมอว่าตัวเองทำตัวปกติ แต่คนรอบข้างมองว่าฉันดูเป็นคนไม่มั่นใจหรือยังไงนะ ทั้งที่ฉันพยายามทำตัวว่าจริงใจเข้าไว้ให้กลมกลืนกับคนอื่นแล้วแท้ๆ

แต่บางทีคนที่เห็นฉันเป็นอย่างนั้นอาจจะมีแค่พ่อ แม่ แล้วก็ยูกิก็ได้ เพราะถ้านักเรียนคนอื่นในชั้นมองฉันในแบบที่ว่าเหมือนกัน ป่านนี้พวกนั้นคงเก็บเรื่องฉันไปเขียนด่าในเว็บแล้ว

ก่อนนอนฉันจะเปิดคอมพิวเตอร์ดู *เว็บใต้ดิน*ของโรงเรียนทุกคืน

ว่ากันว่าพ่อของลูกชายอาจารย์ช. คือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่
อาจารย์ม.ใส่วิก ทุกวันเลยต้องออกประกาศเตือนให้
ระวังลมแรง!
ค. ท้องสี่เดือน ถ้าไม่รีบเอาเด็กออกในช่วงปิดเทอม
ฤดูร้อน มีหวังเสร็จแน่!

ฉันรู้ว่าทั้งช. ม. และ ค.เป็นใคร และพอเราได้ว่านักเรียนคนไหนเป็นคนเขียน เมื่อนึกภาพหน้าของทั้งสองฝ่ายในหัวได้ชัดเจนก็ชักอดเริ่มเชื่อไม่ได้ว่าอาจารย์ช.เป็นชู้กับผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ อาจารย์ม.ใส่วิก และ ค.อาจกำลังตั้งท้องจริงๆก็ได้

เพราะบางครั้งเนื้อหาในนี้ก็มึ่เรื่องจริงปะปนอยู่ด้วย...

เพราะยายอ.แป๊ก ทำให้อัดไปแข่งระดับประเทศ
ยายอ.วางท่าใหญ่โตเชื่อว่าตัวเองได้โค้วต่านักกีฬา

คนที่สนใจแต่เรื่องตัวเองอย่างนั้นมันเลวสุด ๆ

เลว เลว เลว

ถ้าเป็นฉันปานนี้คงขอโทษจนตายไปแล้ว

ยาย อ. ตายหรือยัง

ยาย อ. ยังอยู่อีกเทรอร

ฉันแพ้ในนัดชิงชนะเลิศประเภททีมของการแข่งขันระดับจังหวัด ซึ่งเป็นการแข่งขันสุดท้ายระหว่างกับต้นทีมของทั้งสองฝ่ายหลังจากทีมเราถูกไล่ต้อนจนเสมอกันที่สองต่อสอง ไม่รู้วันนั้นคู่แข่งของฉันกินอะไรเป็นอาหารกลางวัน ฉันได้กลิ่นกระเทียมแรงมาก เลยกระโดดเข้าโจมตีจากระยะที่ไกลกว่าปกติ ทำให้เสียสมดุลและถูกอีกฝ่ายตีข้อมือเสียหลักล้มขาพลิก จากนั้นเวลาก็หมดลงโดยแก้ไขอะไรไม่ได้

“มันไม่ใช่ความผิดของออตส์โกะ อย่าคิดมากเลยนะ”

สมาชิกทุกคนในที่มปลอบใจฉันแบบนั้น ฉันอุตุส่าห์คิดเท่า ๆ การมีพรรคพวกช่างดีจริง ๆ

แต่แล้วก็เจอข้อความเหล่านั้น

พอฉันเลิกเล่นเคนโดได้และไม่ขอใช้โควตานักกีฬาเพื่อเข้าเรียนต่อมอปลาย ข้อความเกี่ยวกับ“ยายอ.”ในเว็บที่ตัวก็หายไปทันที

แบบนี้แหละดีแล้ว ฉันไม่ได้อยากเล่นเคนโดถึงขนาดยอมถูกทุกคนเกลียด และไม่ได้อยากไปโรงเรียนดี ๆ ขนาดนั้น

ครั้งแรกที่ฉันมีอาการหายใจติดกตคือตอนทีรู้ว่าสมาชิกทุกคนในที่มยกเว้นฉัน ได้เข้าเรียนต่อที่โรงเรียนมัธยมปลายเรเมกัง...

ถ้าฉันฆ่าตัวตาย พวกนั้นจะทำยังไงนะ

ตั้งแต่นักข่าวเสนอข่าวเรื่องเด็กมัธยมปลายฆ่าตัวตายเพราะถูกเขียนด่าในเว็บใต้ดินอย่างครึกโครม ก็เริ่มเป็นไปได้ว่าอาจารย์จะเข้ามาตรวจสอบเนื้อหาในเว็บใต้ดินของโรงเรียนเราด้วย คนที่ยังเขียนด่าคนอื่นได้เป็นปกตินี้ช่างเป็นพวกที่กล้าหาญจริง ๆ

ฉันเคยโพสต์ข้อความแค่ครั้งเดียวในเว็บใต้ดินของโรงเรียนอื่น

ตอนนั้นฉันโมโหสุดๆเลยโพสต์ไปโดยไม่ได้คิดอะไรมาก แต่ตั้งแต่เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันก็วิตกกังวลอย่างหนักจนไม่เป็นอันทำอะไร ถึงจะไม่มีทางมีใครรู้ว่าฉันเป็นคนเขียน แต่ฉันก็อดหวาดผวาไม่ได้ว่าอาจโดนตามแก้แค้น กลัวมากจนไม่กล้าเข้าเว็บนั้นอีกเป็นครั้งที่สอง จากวันนั้นเวลาน่าจะผ่านมาเกินครึ่งปีแล้ว

แต่ดูเฉยๆก็พอ หัวเราะน้อยๆกับเรื่องของคนอื่น และอุุ่นใจที่ไม่มีใครเขียนเรื่องตัวเอง พอทำเช่นนั้นฉันก็หลับสบาย

อาการแบบนี้ถือว่าเป็นอาการของคนขาดอินเทอร์เน็ทไม่ได้หรือเปล่านะ ถ้าใช่ นักเรียนแทบทุกคนในโรงเรียนก็น่าจะมีอาการเดียวกัน

ฉันอยากให้ตัวเองเป็นคนไม่ใส่ใจเว็บใต้ดินจัง

ยูกิมิโทรศัพท์มือถือหลังจากชั้นมัธยมปลาย แต่ฉันว่ายูกิมิคงไม่เข้าไปดูเว็บใต้ดินของโรงเรียนแน่ๆ และถึงยูกิมิจะบังเอิญเข้าไปดูและเห็นโพสต์ข้อความที่คนเขียนด่าตัวเอง ฉันก็เชื่อว่ายูกิมิคงไม่มีวันทำอะไรเพื่อเอาใจพวกที่เขียนด่าตัวเองแน่ และคงไม่เก็บไปคิดมากด้วย ยิ่งเรื่องฆ่าตัวตายยิ่งเป็นไปไม่ได้

ยูกิมิทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้พร้อมกับคิดวางแผนในหัวว่าจะแก้แค้นให้สุดๆๆ ได้ยังไงเป็นแน่

ยูกิเป็นคนเข้มแข็ง

ต่อให้โดนคนเขียนด่าในเว็บใต้ดินยังไงก็ยิ่งดีกว่าตาย รู้ทั้งรู้ แต่การที่ฉันยังคิดถึงมันมากขนาดนี้คงเพราะฉันยังไม่เข้าใจนั่นเองว่าการ “ตาย” จริงๆนั้นมันเป็นอย่างไร

ฉันอยากเข้มแข็งบ้าง

และเพราะเหตุนี้ ฉันจึงอยากลองรู้จักความตายให้ได้

*

ฉันกลับเข้าห้องตัวเองไปอยู่ตามลำพังและนึกถึงเรื่องที่ซาโอริเล่า

เรื่องเล่าเกี่ยวกับความตายที่ฉันฟังแล้วรู้สึกอิจฉาจนเกือบหลุดปากบอกสาเหตุที่แท้จริงของแพลที่มีมือซึ่งฉันไม่เคยบอกใครมาก่อน

ฉันอยากเห็นชั่วขณะที่คนใกล้ตัวกำลังจะตาย

คนที่ฉันอยากให้ตายมากที่สุดคือคุณยาย ฉันเคยภาวนาไม่รู้กี่ครั้งให้คุณยายตายไปเสีย ฉันถึงกับไปขอพรในวันขึ้นปีใหม่และอธิษฐานว่าปีนี้ขอให้ยมทูตมารับตัวคุณยายไปเสียที ไมลี ไม่ใช่แค่นั้น ฉันเคยพยายามจะส่งคุณยายไปอีกโลกหนึ่งด้วยมือของตัวเองด้วยซ้ำ

แต่คุณยายก็ไม่ตาย ทุกครั้งที่คุณยายมีอาการป่วยแบบที่คนแก่ทั่วไปมักเป็น ฉันจะคาดหวังเสมอว่าครั้งนี้ละ แต่ผ่านไปไม่กี่วัน คุณยายก็จะกลับมาแข็งแรงดังเดิมราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น และทุกครั้งฉันก็จะรู้สึกเหมือนถูกผลักตกหลุมลึกแห่งความผิดหวัง ฉันตั้งใจเลิกหวังให้คนคนนั้นตายไปนานแล้ว

อีกอย่างคือตอนนี้ฉันไม่ค่อยอยากยุ่งกับคุณยายเท่าไร

คนใกล้ตัวเธอ แต่ถ้าพ่อหรือแม่ตาย ชีวิตต่อจากนี้ของฉันก็จะลำบาก อตสี่โกะละ...ไม่อยากคิดเลย

ความตายที่ซาโอริได้สัมผัสเป็นการฆ่าตัวตาย ถ้าฉันอยากสัมผัสความตายในลักษณะเดียวกัน วิธีที่เร็วที่สุดก็จะเป็นการไปส่องเว็บสำหรับคนฆ่าตัวตายและวางแผน แต่หากเป็นไปได้ ฉันก็ไม่อยากสัมผัสความตายที่เกิดจากการฆ่าตัวตาย

ไม่มีวิธีตายแบบไหนจะนำไปกว่าการฆ่าตัวตายอีกแล้ว

คนที่เลือกวิธีฆ่าตัวตายคือพวกที่ไม่ค่อยมีจินตนาการ แต่กลับคิดว่าตัวเองมีภูมิปัญญา บักใจเชื่อว่าโลกในจินตนาการของตัวเองคือทุกอย่าง และพอรู้สึกสิ้นหวังก็เลือกที่จะตาย ช่างเป็นความคิดที่ตื่นชินจริง ๆ

ฉันอยากเห็นความตายของคนที่กระหายอยากมีชีวิตอยู่ มากกว่าความตายของคนแบบนั้น

อา คนคนนี้อคงอยากมีชีวิตอยู่ต่อมานานกว่านั้นแน่ ๆ โลกที่คนคนนี้เคยวาดไว้เป็นโลกแบบไหนกันนะ...

ความตายที่จะกระตุ้นจินตนาการของฉันแบบนั้นได้อยู่ที่ไหนกัน

ชักเริ่มขี้เกียจคิดแล้ว เอาเวลาไปอ่านหนังสือยังดีกว่า ระหว่างทางกลับบ้านวันนี้ ฉันไปแวะห้องสมุดเพื่อยืมหนังสือเล่มใหม่ของนักเขียน

ที่เป็นเพื่อนโอกุระ

น่าเสียดายจริงๆ ที่ลูๆ โอกุระก็ตายไปง่าย ๆ ในอุบัติเหตุจรวดจากร แม้แต่หนังสือพิมพ์ก็ยังไม่ลงข่าวนี้ คงเป็นคำขอของครอบครัวเขาละมั้ง ฉันอุตส่าห์ตั้งใจไว้แต่ๆ ว่าพอโอกุระเริ่มตั้งเมื่อไหร่จะเปิดโปงเรื่องที่โอกุระขโมยผลงานเอ๊ะ น้ออะไร

มีใบปลิวที่เหมือนของทำมือคั่นอยู่ระหว่างหน้าหนังสือ

รับอาสาสมัครอ่านหนังสือ

ตัวหนังสือเป็นลายมือบนกระดาษสีฟ้าอ่อน

ถึงคุณผู้รักหนังสือ

ลองมาร่วมกับพรรคพวกแสนสนุกอ่านหนังสือให้คนฟังกันไหม

ดูเหมือนกลุ่มที่ชื่อ *ชมรมโคบาโตะ* กำลังหาอาสาสมัครทำหน้าที่อ่านหนังสือให้เด็กและคนแก่ฟังระหว่างปิดภาคเรียนฤดูร้อน สถานที่จัดกิจกรรมคือตามบ้านพักคนชราในตัวเมือง แผนกผู้ป่วยเด็กของโรงพยาบาลประจำมหาวิทยาลัย S และอื่นๆ

แผนกผู้ป่วยเด็กเหอ โรงพยาบาลใหญ่อย่างโรงพยาบาลประจำมหาวิทยาลัย S น่าจะมีเด็กป่วยหนักอยู่เยอะแน่ๆ เด็กที่ป่วยด้วยโรคร้ายเหมือนกับในหนังสือตัวนี้นะ...

ลองไปร่วมกิจกรรมนี้ดูดีไหมนะ

เด็กที่รู้จักกันผ่านกิจกรรมอาสาสมัครและสานสัมพันธ์จนสนิทสนมกันระดับหนึ่งก็น่าจะเรียกว่าคนใกล้ตัวได้ แถมหลังจากคนคนนั้นตายไปแล้วฉันก็คงไม่เดือดร้อนอะไร

แต่ฉันจะอ่านหนังสือให้คนฟังได้หรือ ถึงฉันจะอ่านได้คล้องแคล่วแต่ก็ไม่มั่นใจในรอยยิ้มตัวเองเอาเสียเลย ถ้ามีสอบสัมภาษณ์เหมือนเวลาสมัครงานพาร์ทไทม์ ฉันคงสอบตกแน่

ลองฝึกยิ้มดีไหมนะ อิม ไม่เป็นไรหรอก หนังสือที่อ่านให้เด็กฟัง คงเป็นพวกหนังสือนิทานพื้นบ้าน และนิทานพื้นบ้านส่วนใหญ่ก็ไม่ต้องใช้รอยยิ้ม อย่างเรื่อง *ศึกล้างแค้นของบูกับลิง*^๖ หรือ *ภูเขาคาจิคาจิ*^๗ ถ้าอ่านด้วยรอยยิ้มคงมีแต่จะทำให้เรื่องน่าสยดสยองยิ่งขึ้น

วิธีสมัครคือให้ติดต่อเข้าโทรศัพท์มือถือของคนชื่อโอคาตะซึ่งเป็นตัวแทน *ชมรมโคบาโตะ* เดียวหลังสุดสัปดาห์นี้ลองโทร. ไปเลยดีกว่า

จะเป็นความรู้สักยังงัยกันนะ

ช่วงขณะแห่งความตายของเด็กที่อายุน้อยกว่าตัวเอง เด็กที่เคยเชื่อว่ามีอนาคตยาวไกลรออยู่ข้างหน้า อนาคตซึ่งเต็มไปด้วยความฝันและความหวัง

ฉันนึกย้อนไปเมื่อตอนตัวเองอายุเท่าเด็กพวกนั้นและลองจินตนาการว่าถ้าชีวิตตัวเองต้องจบสิ้นลงจะเป็นอย่างไร ฉันจะคิดได้หรือเปล่านะว่า แม้แต่ชีวิตที่เหมือนตกรกทั้งเป็นอย่างไรที่ฉันเจอ ก็ไม่ใช่เรื่องหนักหนอะไร เมื่อเทียบกับความตาย จะคิดได้หรือเปล่านะว่าโลกที่มีอยู่ตอนนี้มันยอดเยี่ยมแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องบอกตัวเองว่าโลกนั้นกว้างใหญ่นัก

ฉันจะนึกอยากอวดเรื่องความตายที่ตัวเองได้สัมผัสให้ใครฟังหรือเปล่า

จากเดิมที่ไม่ได้มีกำหนดการอะไรในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ตอนนี้ไม่น่าเชื่อว่าฉันจะมีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่และตั้งหน้าตั้งตารอมันอย่างใจจดใจจ่อ

^๖ 猿蟹合戦 (ซารุคานิก็สเซ็น) นิทานพื้นบ้านของญี่ปุ่นเกี่ยวกับลิงเจ้าเล่ห์ที่แย่งลูกพลับและฆ่าแม่ปู ก่อนจะถูกลูกปูฆ่าตายเพื่อล้างแค้นให้แม่

^๗ かちかち山 (คาจิคาจิยามะ) นิทานพื้นบ้านเกี่ยวกับทานุกิที่ฆ่าคุณยายตาย และถูกระต่ายฆ่าตายในภายหลังเพื่อล้างแค้น